

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man is shown from the waist up, looking upwards with his mouth slightly open. He has a very low, visible navel. The background is a dark, textured blue with a faint, large compass rose. The letters 'NE' are visible on the compass rose. The title 'King of Libertines' is written in a large, ornate, gold-colored serif font. Below it, 'a Sea of Ruin novella' is written in a smaller, dark blue serif font.

King OF Libertines

a Sea of Ruin novella

PAM GODWIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Yazarın Notu](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[Pam Godwin Yazarının](#)

[Diğer Kitapları Harabe](#)

[Denizi Bölüm 1](#)

[Harabe Denizi](#)

[Bölüm 2 Harabe](#)

[Denizi Bölüm 3](#)

[Pam Godwin Yazarının](#)

[Diğer Kitapları Pam Godwin](#)

[Hakkında](#)

King OF Libertines

Telif Hakkı © 2020 Pam Godwin

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımcısı: Pam Godwin İç

Tasarımcı: Pam Godwin

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Pamgodwin.com adresindeki web sitemi ziyaret edin

Bu roman kronolojik olarak SEA OF RUIN kitabının 5. ve 6. Bölümleri arasında yer almaktadır.

Bu kitap SEA OF RUIN'den *önce* ya da *sonra* okunabilir. Bonus materyaldir ve ana hikayeyi bozmaz.

SEA OF RUIN tek başına yazılmış uzun bir romandır.
Şimdi indirmek için [BURAYA](#) TIKLAYIN.

One

Onunla sıcak ve yağmurlu bir günde tanıştım.

Bulutlar alçakta asılı duruyordu. Deniz kabarmıştı ve gözleri grinin en fırtınalı tonunda parlıyordu.

Gemime adımını attığı anda, kibirli kaşları iki şeyi itiraf etti. Birincisi, fena halde yakışıklıydı. İki, elli topluk kalyonun kaptanının bir kadın olmasından etkilenmemişti.

Bir erkeğin ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi.

1719 yazıydı. İngilizler Jakobitleri yeni yenmişti. Fransızlar sevgili Jean-Baptiste de La Salle'i toprağa vermişlerdi. Bahamalar Valisi, eski dostum Calico Jack'i kralın affetmesine izin vermişti. Ve nadir bulunan birkaç kadın -evet, daha nazik, *daha zayıf* cinsiyet- Batı Hint Adaları'nı yağmalayan denizci, cehennemden çıkma kabadayıların kademelerine katılıyordu.

Ne Tanrı'dan ne insanlardan ne de ölümden korkan ilk kadın korsan değildim. Ve ben de Sonuncusu.

Geniş kenarlı şapkamdan süzülen ve keten korse ve pantolonumu ıslatan yağmurla birlikte Yüzümden sarı bir bukleyi uçurdum ve üst güverteye kısa bir bakış attım.

Ve yüzüncü kez asık suratlı gri gözlere takıldım.

Uzun boylu ve oldukça zayıf olan yabancı, botlarını omuz genişliğinde açmış, savaşçı duruşuyla güç gösterisinde bulunuyordu. Deri kayışlar ve çelik bıçaklar ince belinden sarkıyordu. Kahverengi pantolon uzun bacaklarını sarıyor ve siyah çizmelerinin içine sokuluyordu. Açık gömleğinin I'sinde, yontulmuş, güneşte bronzlaşmış göğüs, denizde geçen bir hayatın fiziksel gerekliliklerini kanıtlıyordu.

Kesinlikle Kara Bayrak Kardeşleri'nden biri idi. Baştan aşağı korkunç bir korsandı. Ama onun için şiddet ve kargaşadan daha fazlası vardı.

Dudakların kıvrımlı kıvrımı, bir kolun rahatça parmaklığın üzerinden sarkması, her hareketimi takip eden yırtıcı gözler... Uzaktan bile olsa, kesinlikle baştan çıkarıcıydı.

Ama yatağımı ısıtacak bir yol arkadaşına ihtiyacım yoktu. Her limanda beni bekleyen bir sürü yoldaşım vardı.

Daha fazla topçuya ihtiyacım vardı.

İş arayan başka bir adamla birlikte gemiye binmişti. İkinin arasında, kralın donanmasına güverteden kafa tutmaya yetecek kadar iyi gelişmiş kas ve genç dayanıklılığı vardı. Bahse girerim, bütün gün hiç terlemeden on sekiz kiloluk topları demir topların burunlarına sokabilirlerdi.

Geminin kaptanı ile tanışmak için sancak tarafına yanaşmış bekliyorlardı. Onları daha fazla

bekletemezdim. Ama önce, bana bakan itaatsiz mürettebat üyesiyle uğraşmak zorundaydım.
Saunders benim kadın boyumdan üç el daha uzun duruyordu. Yağlı saçlarına ve çarpık, güneşten

çirkin bir İngiliz katranı değildi. Sadece tembel ve bazen dikkatsizdi.

Hayal kırıklığına uğramış bir kaptanın tüm hiddetiyle bağırduğında, bugünkü ihmali yüzüne bir yumruk yemesine neden oldu. Sakallı çenesini göğsüne bastırdı ve şapkasını ellerinin arasında sıkı, ağzı utancın acımasız bir çizgisiydi.

Daha fazla cezalandırmaya gerek yoktu. Bir daha nöbeti sırasında uyuyakalmayacaktı.

"Bu yağmur dindiğinde," dedim, "güvertelerin yeni gibi parlayana kadar temizlenmesini istiyorum." "Emredersiniz Kaptan."

Yağmurun altında iki potansiyel acemiye doğru ilerlerken, onun memnun etme hevesi omurgama çelik enjekte etti. Gözlerimi botlarımdan ayırmadan, ıslak tahtalar üzerinde kaymamak için adımlarımı ölçtüm.

Batı Hint Adaları'nda tropikal sağanaklar kısa süreli ve sık sık yağardı ama havada hiç bu kadar çalkantılı bir enerji olmamıştı. Bir şimşek fırtınası gibi toplanıyor ve tenimi karıncalandıran bir ateşle kayıyordu. Başımı kaldırdığımda bir nefes aldım.

Dokunacak kadar yaklaştığımda, zengin mermerden yontulmuş olabilecek bir yüze baktım. Kirli sakalların gölgesi kare açılı köreltmiyordu. Kirpiklerin saçakları da yoğunluğu yumuşatmıyordu.

Bu kadar yakından, gözleri kalbimi şok etti. O kadar solgun ve parlaktı ki, irisleri şaşırtıcı derecede, insanlık dışı bir şekilde renksizdi.

Saçları kahverenginin tonlarında omuzlarına doğru çılgınca dökülüyor, üst yarısı kabuklu boncuklarla örülüyor ve deri bir sıraya sokularak ona egzotik bir hava katıyordu. Buna bir de boynunun geniş sütununu ve öngörülemeyen bir güçle yığılmış fiziğini ekleyin... Daha önce hiç bu kadar korkutucu ve güzel bir adamla karşılaşmamıştım.

Boğazımı temizlemek için birkaç kez yutkunmam gerekti. "Gemiye hoş geldin *Jade*."

"*Jade*?" Kalyona daha yakından bakmak için etrafına göz gezdirirken alnı kırıştı. "Edric Sharp'ın *Jade*'i mi?"

"O *benim* gemim." Kalbim ve midem arasındaki boşlukta tedirginlik kabardı.

Açık denizlerde çok sayıda kalyon dolaşıyordu ama hiçbirinin bunun kadar kötü şöhretli değildi. Babam onu bir İspanyol hazine filousundan ele geçirmişti. *Benim için*.

Başlığın, bayrakların ve diğer ayırt edici özelliklerin kaldırılması gemiyi daha az tanınır hale getirmişti. Umarım Kraliyet Donanması, korsan avcıları, deniz yağmacıları, yani Edric Sharp'ın tek çocuğunu yakalamak isteyen herkes için daha az hedef olur.

Beni kaçak durumuna düşüren bu hayatı isteyerek kabul etmişim. Cinayet ve korsanlık bu toprakların bir parçasıydı ve ben buna sahiptim. Tıpkı ölmeden önceki babam gibi.

Keder göğsümden süzüldü ve elim, bana verdiği son şey olan kalçamdaki pusulaya gitti. Onu çaresizce, hiç geçmeyecek bir acıyla özledim. Ama onu rüzgârsız bir denizin sakinliğinin derinliklerine gömdüm, herhangi bir kırılmanın ortaya çıkmasını yasakladım.

"Ben Bennett Sharp."

"Efsanevi kız mı?" Gümüş gözler inanmayan yarıklar halinde kısıldı. "Senin yalnız ve manyak adamlar tarafından uydurulmuş bir fantezi olduğunu sanıyordum."

"Belki de öyleyimdir." Omuz silktim. "Peki ya sen?"

"Rahip." Geminin küpeştesine yaslanmış, beni inceliyordu. "Rahip Farrell." Neredeyse gülecektim. "İsminiz amacınızı yansıtıyor mu, Rahip?"

"Sadece erdemli insanlar Tanrı'ya hizmet eder."

"O zaman Tanrı'yı kandırmaya mersiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

alışıyorsun?"

"Tanrı, İnsan ve Şeytan." Dudakları düzleşti. Mizahtan eser yoktu.

"Bu üçünden biri olmadığıma göre, *beni* kandırmayacağınızı varsayabilir miyim?"

Şimdi gülümsüyordun, köpek dişleri keskin ve beyazdı, midemi geriyordu. Büyüleyiciydi.

Kurt da burada yatıyor.

Birlikte geldiği adam homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Seni yatağa atacak, Kaptan. *Sonra da sen.*" aldatacak.

Deneyebilir.

"Özür dilerim, madam." Rahip parmağını kaldırdı. "Bu sadece bir dakika sürecektir."

Bir sonraki nefeste bir bacağını savurdu ve diğer adamı güvertede altına aldı.

Yumruklarını ete geçirdi. Sanık kendi yumruklarıyla karşılık verdi ve bir nefes sonra tam bir itiş kakışa dönüştüler.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca, duyuları uyuşturmaya yetecek kadar kan döküldüğünü ve katliam yapıldığını gördüm. Eğer bu kötü niyetliler benim ekibimden olsalardı, anlaşmazlığı sona erdirir ve onları adil bir şekilde cezalandırırdım.

Ama onları tanımadığım için bu, dayanıklılıklarını, acıya tahammüllerini ve dövüş becerilerini değerlendirmek için iyi bir fırsattı.

İyi olan kazansın. *Ve belki de kendine bir iş bulur.*

Onlar yuvarlanırken, ayağa fırlarken ve tekrar savururken ben kenara çekildim. Her adam sırayla darbeleri emdi ve indirdi. Homurtular havayı kirletti. Güverteye kan sıçradı. Ama bir kez bile kontrol kaybı hissetmedim. Görünüşe göre sakatlamak ya da yaralamak için değil, bir noktayı kanıtlamak için dövüşüyorlardı, sanki aralarındaki sınırları bu şekilde belirliyorlardı.

Bıçakladılar ve kaçtılar, saldırdılar ve savuşturdular, birlikte su gibi aktılar, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi. Arkadaş mıydılar? Yoksa akraba mı?

Benzer boy ve yapıdaydılar. Avuç içlerinde ve yakalarının altında, güneşin pek ulaşmadığı yerlerdeki derileri Avrupalı bir solgunluğa sahipti.

İkinci adam saçlarını moda uygun olmayan bir şekilde kısaltmış, yanlardan kırpılmış ve alnından ensesine kadar asi kahverengi bir şerit bırakmıştı. Kulağının kıvrımını altı altın yüzük süslüyordu. Sert çenesinde tek bir bıyık bile yoktu.

Dar pantolonu ve siyah tüniğiyle en az Rahip kadar yakışıklıydı. Sadece, bana bakış attığında, kanım sanki romla doldurulmuşum gibi ısınmıyordu.

Sarhoş edici bakışlarıyla kol ve bacaklarımın gevşemesine, midemin bulanmasına ve düşüncelerimin sarhoş bir kaosa sürüklenmesine neden olan Priest'in aksine.

Bu dövüşü kimin kazandığı önemli değildi, Rahip Farrell gibi bir dikkat dağıtıcıyı hayatıma davet edemezdim.

Bir anda yağmur dindi ve adamlar dağıldı. Göğüsleri kabardı, eklemleri kanadı, sanki hiçbir şey olmamış gibi parmaklıklara yaslanmış pozisyonlarına geri döndüler. Net bir kazanan yoktu ama özel bir anlaşmazlığı çözdüklerini hissediyordum.

"İşinize dönün beyler." Olayı izlemek için toplanmış olan birkaç mürettebat arkadaşına el salladım.

Onlar dağılırken, artık incelmekte olan bulutların arasından sızan güneşin rahatsız edici bir şekilde farkına vardım. Ya da belki de bana bakan iki adamdan yayılan bunalıcı sıcaklıktı.

Kısa saçlı ve kahverengi gözlü olana odaklandım. "Adınız nedir, efendim?" "Reynolds Farrell."

Aynı soyadı. Aynı aksan.

Bakışlarımı aralarında gezdirdim. "Siz kimseniz?" <https://rantey.org>

"Aynı babayı paylaşıyoruz." Rahip küpeştenin üzerine bir damla kan tükürdü. "Başka bir şey değil."

Birbirlerine benzemiyorlardı. Ama kralın İngilizcesini aynı büyüleyici tonda konuşuyor, sesli harfleri daha yuvarlak, daha cazip hale getiriyorlardı.

Annem İngiltere'den, babam İrlanda'dan gelmişti. Ama benim tek aksanım bunlar değildi.

biliyordum. "Sen Gallerlisin."

Reynolds başıyla onayladı. "Ve sen de kolonilerdensin."

Tam olarak Carolina'da. Ama mürettebatımdan hiç kimse yetiştirilme tarzımı bilmiyordu. Babamın deniz aşkını takip etmek için annemin kara hayatını geride bırakmıştım.

Bakışlarımı sancak tarafına doğru puslu bir mesafede uzanan New Providence kıyı şeridine çevirdim. Daha geçen yıl, binden fazla korsanın ana üssü olmuştu. Ama artık Nassau bile benim türüm için güvenli değildi.

"Nassau'ya demirlemeden önce neredeydiniz?" Ben sordum.

"Geçtiğimiz on sekiz ayı bir Hollanda seferinde levazım subayı olarak görev yaparak geçirdim." Reynolds kollarını kavuşturdu. "Yeni Hollanda'nın kıyı şeridini keşfediyorduk. Hiç duydunuz mu?"

Nefesim kesildi. "Güney topraklarını mı kastediyorsun? Terra Australis mi?" "Evet."

"Bu dünyanın öbür ucunda!" Buna inanamıyordum. "Nasıl bir yer?"

"Toprak dünyanın sonuna kadar uzanıyor ve yaratıklar... Daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemiyor." Gözleri parlıyordu. "Bir insan kadar uzun boylu ve büyük arka ayakları üzerinde zıplayan geyik benzeri hayvanlar var ve bu keseleri var..." Karnını işaret etti. "Yavrularını taşımak için."

"Gerçekten mi?" Hayal etmeye çalışarak başımı salladım.

Renkli kuşlar, uyuşuk ayılar ve havada dönerek avcıya sihirle yönlendirilmiş gibi geri dönen kavisli fırlatma aletleriyle avlanan yerli halkların hikayeleriyle gözümü kamaştırdı.

Sonra ona levazım subayı olarak görevlerini sordum ve verdiği cevapları büyük bir heyecanla dinledim. Şu anki ikinci kaptanım çok yaşlanmıştı, sağlık sorunlarıyla boğuşuyordu ve emekli olmak için can atıyordu. Onun yerine geçecek kişiyi bulmuş olabilirdim.

Priest konuşma boyunca sessiz kaldı, dirseklerini arkasındaki parmaklığa dayadı ve bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Neden Reynolds'la birlikte keşif gezisine katılmadın?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben bir akıncıyım." Alay etti. "Kaşif değil."

"Yine de bir geminiz yok mu?"

"Şu anda değil. İhtiyaç duyulduğunda bir tanesini emrim altına alırım." Ne demek istediğini açık ve net bir şekilde anladım.

Korsanlar gemileri terör, top ateşi ve istila yoluyla ele geçirirlerdi. Eğer bir akıncı iyi konuşan ve otoriter biriye, mürettebata kaptanlarını devirip kendisini seçmeleri için ilham verebilirdi.

Rahip kurnaz ve otoriterdi. Tanrı onun gücünü güvertemde kullanabileceğimi biliyordu ama gemimin komutasını kaybetme riskini göze alarak değil.

Kararımı verdim ve Reynolds'a döndüm. "Eğer bizimle yelken açmak istiyorsan, yeni bir levazım subayına ihtiyacım var.

Beni kamaramda bekleyin, size eşyaları göstereyim."

Eğer sadakatının kardeşine mi yoksa yeni kaptanına mı olacağı konusunda bir endişem olsaydı -Priest'e dönüp bakmadan kamarama doğru yürüdüğü anda kayboldu.

Aşk kaybı yok.

Şapkamın kenarını yukarı ittim ve yüzümü diğer adama doğru kaldırdım.

Rahip benimle tanıştı. Sonra nefesimi, sesimi ve belki de akıl sağlığımı çaldı.

İnanılmaz bir şekilde, beş dakika öncesinden bile daha muhteşimdi. Bulutların arasından süzülen Karibbe güneşinin ışıkları saçlarını kurutuyor ve tenini yaldızlıyordu. Yüzündeki şişlikler ve sıyrıklar onun kaba saba cazibesini daha da artırıyordu.

Kas, tendon ve kemiğin tanımı bakışlarımı vücudu boyunca gezdirdi, her santimi baştan çıkarıcıydı.

erkeksi ve mükemmel yontulmuş. O uzun bacaklar. O ciddi ağız. O fırtınalı gri gözler... Çocuk İsa'nın tatlı kız kardeşleri, bakışları derinlere iniyordu. Yutan. *Tehlikeli*.

Parmaklığı itti ve aradaki mesafeyi iki sinsi adımda sildi. Benim alanıma girdiğinde, keskin nefesim deri, okyanus ve daha baharatlı, daha karanlık bir şeyin karışık kokularıyla doldu... Benzersiz, günahkâr bir şekilde *ona* ait bir şey.

Daha yakına eğilerek vücudunun sıcaklığını dokunmadan benimkinin etrafına doladı. Avuçlarım kayganlaştı.

Kalbim gümbürdedi ve bacaklarımın arasında derin bir zonklama başladı.

Bir erkeğin yakınlığı beni hiç bu kadar hızlı ve tamamen etkilememişti.

Kurtul ondan, Bennett.

"Yatağa atılmak ya da aldatılmak istemediğime göre, hizmetinize ihtiyacım yok." Gözleriyle buluşmak için arkama yaslandım. "Lütfen gemimden uzaklaşın."

Burnunun ucuna baktı, o güzel yüz hatlarında en ufak bir şaşkınlık ya da hayal kırıklığı izi yoktu.

Sonra yana kaydı, başını şapkamın siperliğinin altına doğru eğdi ve bana yaklaştı. O kadar yaklaştı ki konuşurken dudakları yanağıma değdi.

"Fikrini değiştirdiğinde..." Sesi pürüzsüz, zengin ve lezzetli bir şekilde karanlıktı. "Reynolds beni nerede bulacağını bilecek."

Kalbim hızla çarparken ürperdim.

Döndü, küpeştenin üzerinden salındı ve merdivenden inerek bekleyen neşeli tekneye ulaştı. Yan taraftan gözden kaybolduğunda, tüm hava ve onun tedirgin edici enerjisi de onunla birlikte gitti.

Two

Ertesi akşam kamaramdaki masanın arkasına oturdum ve sanki o lanet şeyi sadece irademle açabilecekmişim gibi pusulama baktım.

Babam bunu bana verdiğinde, yirmi yıl boyunca korsanlık yaparak biriktirdiği servetin bir haritası olduğunu söylemişti. Ayrıca bir anahtardan bahsederek, hazır olduğumda bunu çözebileceğimi ima etti.

Aradan beş yıl geçmişti ve pusulayı açmaya on dört yaşındakinden daha yakın değildim.

Yorgun bir iç çekişle masanın üzerine koydum ve farklı bir açıdan incelemek için eğildim. "Kırılmış mı?" Reynolds karşımda oturmuş defterine bir şeyler yazıyordu.

Son yirmi dört saat içinde, yeni levazım subayı rolüne sorunsuz bir şekilde alışmıştı.

O defteri geminin günlük operasyonlarının bir listesiyle doldurduktan sonra, sabahı top mürettebatı için adam toplamak ve yaklaşan yolculuğumuz için yiyecek, su ve odun toplamakla geçirdi.

Şimdi tek yapmam gereken gideceğimiz yeri bulmaktı.

"Pusula çalışıyor." Yavaşça döndürdüm ve başımı eğerek cilalı pirinç kenarları inceledim.

Mürettebat arkadaşlarım bu aletin benim için dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu anladılar. Ama bunun Edric Sharp'ın hazinesine giden bir harita olduğunu bilmiyorlardı. Hazinesinin varlığından bile haberleri yoktu. Bu bilgi konusunda kimseye güvenmedim, özellikle de daha dün tanıştığım bir adama.

Ama levazım subayım olarak, kamaramda mükemmel bir pusulayı parçalamaya çalışarak neden bu kadar çok zaman geçirdiğime dair bir açıklamaya ihtiyacı olacaktı.

"Bunu bana babam verdi. Bir çeşit bulmaca." Kaşları çatıldı. "Neyi çözüyor?"

Akıl almaz bir yağmanın yeri. Mürettebatımın bir ömür boyu isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği şeylerin ötesinde zenginlikler.

Bundan da öte, beni babamdan gelen bir mektuba, sevgi dolu ayrılık sözlerine, ondan ruhuma işleyebileceğim bir şeye götürmesini umuyordum.

"Bilmiyorum." Başımı ovuşturdum ve arkama yaslandım. "Her ne ise, ona ihtiyacım var.

Ona ihtiyacımız var." "Görebilir miyim?" Büyük bir el uzattı.

Tüylerim diken diken oldu ve içimdeki her şey korumacı bir çılgılık attı. Yine de ifademi nötr tuttum ve sahte bir kayıtsızlıkla ona uzattım.

Kapağı kaldırdı. Yön ibresiyle oynadı. Kuzeyden güneye döndü ve tekrar geri geldi. "Anahtar var mı?"

"Evet ama bunun fiziksel bir nesne mi, bir kaldıraç mı, bir kod mu yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Görünürde anahtar deliği yok."

"Bunun bir bulmaca olduğundan emin misin?" Geri uzattı.

"Bunun bir pusuladan daha fazlası olduğuna eminim." Gözlerindeki parıltıyı ve hızlıca ifadesini boşaltmaya çalıştığını fark ettim. "Ne söylemiyorsun? Kilidi nasıl açacağını biliyor musun?"

"Hayır, öyle değil..." Alt dudağını yuvarlayarak beni acı dolu bir duraksamaya sürükledi.

"Bir mucit tanıyorum, bir alet sihirbazı, bu her neyse deşifre edebilecek biri."

"Öyle mi diyorsun?" Ayağa fırladım, kalbim hızla çarpıyordu. "Kim?"

Nerede o?" "O..." Bana sert bir bakış attı. "Seni görmeyeceğim."

"Neden olmasın? Parayla öderim. Ne isterse. Nerede bulabilirim-?"

"Beni duymuyorsunuz Kaptan. Son derece özel ve şüpheli biri. İlişkilerini gizlilik içinde yürütür ve etrafını son derece sadık muhafızlarla çevirir. Onunla hiç tanışmadım. Adını bile bilmiyorum ve eğer onun bölgesine girersem, sadece nerede yaşadığını bildiğim için beni öldürtür."

"Eğer o bir gizemse, onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Sandalyeden kalktı ve masamın arkasındaki pencerelere doğru ilerledi. "Tanıdığın birinin ona erişimi olmalı. Kimin?"

Bir elini başının üstündeki bölmeye dayayarak burnunun kenarını sıktı. Tedirgindi.

Rahatsız. Kesinlikle göz temasından kaçınıyor.

Sonra, üzücü bir netlikle kafama dank etti.

"Rahip." Sandalyeye yığıldım ve inledim. "Onu kabul ediyor."

Birden fazla şekilde, şüphelendim. Nabızı atan hiçbir kadın Priest Farrell'ı geri çevirmezdi. Ben hariç. Onu gemimden göndermişim ve şimdi... Kahretsin, onu bulmak zorundaydım.

Ve onu tekrar gör.

Ve ondan yardım

isteyeceğim. *Ne*

pahasına?

Midem bulandı. "Başka kimse yok mu? Konuşacağı başka alçak yok mu? Peki ya diğer mucitler?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Yer değiştirerek sırtını pencereye yasladı. "Bu gerçekten o kadar önemli mi?"

"Beş yıldır bu şeyin şifresini çözmeye çalışıyorum." Pusulayı aldım ve içimde yükselen umutla ayağa kalktım. "Priest nerede?"

Teslim olmuş bir nefesle gözlerini kapattı. "Seni ona götüreceğim."

Three

Reynolds beni bir geneleve götürdü.

Yıldızlarla dolu kadife bir gökyüzünün altında, Nassau nemden kavruluyordu. Yıkanmamış bedenlerin pis kokusu sokakları boğuyordu. Müzik ve kahkahalar havayı titretiyordu. Atlar uzaktan kişniyordu. Bir balıkçı günlük avını satıyordu ve boyalı bir kadın, allığı erimiş ve gözleri romla parlamış bir şekilde üst balkonda uzanıyordu.

Dehşet midemde düğümlendi. "*İçeride* mi?"

Reynolds bakışlarımı kadına doğru takip etti ve balkonunun altındaki kapıyı başıyla işaret etti. "Denizde olmadığı zamanlarda burası onun evi."

Yüz yirmi kişilik bir mürettebatı limanda beklerken bırakmıştım, böylece genelevde yaşayan bir haydutla takas yapabilecektim.

Öz kardeşi beni ona karşı uyarmıştı, beni aldatacağını iddia etmişti. Benimle yattıktan *sonra*.

Rahip'in yardımının karşılığını bozuk para ile ödemeye niyetliydim. Eğer daha fazlasını isterse, pusulayı açmanın başka bir yolunu bulacaktım.

Ada sıcaklığı yerden dalgalar halinde yükseliyor, beni kat kat eteklerin ve elbiselerin altında terletiyordu. Mütevazı kıyafetler giydim. Görünürde silah yoktu. Zenginlik, suç ya da kötü şöhret iması yoktu.

Posterler, bildiriler ve folklor adımı ölümsüzleştirmişti. Ama ne zaman karaya çıksam, kimsenin beni korsan Bennett Sharp olarak tanımamasını sağlıyordum. Çok azı neye benzediğimi biliyordu. Rahipler bile gerçek olduğuma inanmıyordu.

Ağzımı bir sırıtiş kapladı. "Priest buradayken valiyi nasıl atlatıyor?"

"Oradaki kızlar onun geliş gidişlerini bir sır olarak saklıyorlar." İki katlı binaya baktı. "Ona karşı çok korumacılar."

"Fahişelerin arkasına saklanıyor. Zeki mi yoksa omurgasız mı karar veremiyorum."

"Bir uyarı, Kaptan. Onu hafife alan herkesten daha akıllı ve daha uzun yaşadı. onu."

"Beni onun hakkında ikinci kez uyarıyorsun." "Levazım subayınız olarak sizi korumak benim görevim."

Kendi başımın çaresine bakabilirdim ama ukalalığa gerek yoktu. "Bu yüzden burada kalacaksın. ve nöbet tut. Eğer valinin adamları etrafı koklamaya gelirse-"

"Seni oradan çıkaracağım." Bir omzunu kapıya yasladı ve beni ayıltıcı bir bakışla süzdü. "Çapkınların kralı."

"Ne?"

"Ona böyle diyorlar." Kapıyı işaret etti ve bakışlarımı üzerinde tuttu. "Onunla yatma."

Homurdandım. "Bana güvenin, bundan daha fazla haysiyetim var." "Güvenmediğim kişi sen değilsin."

Bir gün, Reynold'un güvenini geri kazanabilirim. Ama bugün değil. Eteğimin altında bir tabanca, kalçamda bir bıçak ve botlarımda dört hançerle ihanete uğramaya hazırdım.

Ve yeterince oyalandım.

Sakin bir nefes alarak Reynolds'ı sokakta bıraktım ve kapıyı açtım.

Kısa bir koridor tropik bitki örtüsü, oturma alanları ve yarı giyinik kadınlarla dolu geniş bir iç avluya açılıyordu. Saten koltuklara uzanmışlar, tirabzanlardan sarkmışlar ve masalarda kâğıt oynuyorlardı.

Otların, parfümlü yağın, tütsünün ve balçığın kokusu denizci burnumu gıdıkladı. Bu kokular çok kadınsı. Çok tuhaf. En son ne zaman etrafımda bir sürü terli erkek yerine kadınlarla çevrili olduğumu hatırlayamıyordum. Belki de çocukluğumdan beri.

İkinci kattaki asma kat avluya her yönden bakıyordu. Sol tarafta, kavisli bir merdivenle üst kata çıkılıyor ve burada düzinelerce kapalı oda korkulukların üzerinden aşağıya bakıyordu.

Görüş alanına girdiğimde, sürmeli gözlerin her biri bana doğru kaydı. Hanımefendinin kendini tanıtmamasını beklememe gerek kalmadı. Köşedeki gösterişli sandalyeden bordo boncuklu elbisesiyle tepeden tırnağa ışıldayarak çıktı.

Korse, pembe meme uçlarını ortaya çıkaracak kadar derin kesilmişti. Ütülenmiş siyah lüleler başının üzerine yığılmıştı ve dudaklarındaki kırmızı leke porselen tenini vurguluyordu.

Benim on dokuz yaşımdan yaklaşık on yıl daha büyüktü, narin bir şekilde güzeldi. Ama o yeşil gözlerin ardında zor bir hayatın sıkıntılarını fark ettim.

"Ben Harriet." Avuç içi aşağı bakacak şekilde zarif bir el uzattı, öpmemi bekliyordu. "Bahçe'ye hoş geldiniz."

Gevşek bileğini reddettim ve çevredeki yeşillığe ve çiçek açan yapraklara baktım. Gerçekten de bir bahçeydi.

Arkamı döndüğümde onu sinir bozucu bir ifadeyle beni incelerken buldum. "Neye bakıyorsun sen?"

"Özür dilerim, ama siz çok..." Bir parmağını boynunda gezdirdi ve kadife gerdanlığıyla oynadı. "Güzel seni tam olarak tanımlamıyor. Tanrım, sende bir..." Yavaşça gözlerini kırptırdı, bakıyordu. "Nadir, doğal, evcilleşmemiş bir güzellik."

Kaşlarımı kaldırdım. "Um-"

"Saçların sonsuza dek uzuyor. Tüm o bukleler... Altın ateş gibi. Oh, ve o okyanus gözleri, zarif boyun, küçük bel... Tanrım merhamet et." Elleri çırpınarak vücudumun etrafındaki havayı okşadı. "Bir erkeğin bir kadını hayal edebileceğinin ötesinde muhteşemsin."

Kendimi tutmadan önce dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Buraya senin için çalışmaya gelmedim." "Hayır, tabii ki değil." Yanakları kızardı ve omuzlarını geriye itti.

"Senin için

Bahçedeki en iyi çiçeği sunar."

Bir ya da iki kez yatağa kadın atmış olsam da erkekleri tercih ederdim. Ve arkadaşlık için asla para ödemedim. "Rahip Farrell'ı arıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz canım?" Gıdıklayan bir ses çıkardı ve eldivenli eline öksürdü.

"Hangi oda onun?" Sesimi sertleştirdim ve başımın üstündeki balkon çemberini taradım.

Sakin ve toparlanmıştı, gerilmedi, göz kırpmadı ya da hiçbir şey belli etmedi.

Merdivenlere doğru döndüm, onu bulana kadar her odayı aramaya kararlıydım. Ama daha avluyu geçmeden bir kadın kalabalığı beni orada yakaladı.

Birlikte durup merdivenleri kapattılar. Yukarıdan daha fazlası döküldü ve basamaklarda toplandı.

Çıplaktan tamamen giyinik olana kadar çeşitli kıyafet aşamalarında, amaçlarında birleşmiş bir şekilde sessizce, metanetle bakıyorlardı.

Bir bıçak çıkarıp sürünün içinden yolumu kesebilirdim. Ama eteklerimin altındaki silahları gördüklerinde, gizliliğim tehlikeye girerdi. Kan döktüğüm anda valiye haber verirlerdi.

Priest'i de düşünmem gerekiyordu. Güzel fahişelerini korkutmak muhtemelen onu bana yardım etmeye teşvik etmeyecekti.

Yumruklarımı iki yana açıp bırakarak arkamı döndüğümde Harriett'in sakın yüzünü birkaç santim ötede buldum.

"Ondan yardım istemek için buradayım." Eteğimin yırtmacının altına sakladığım bozuk parayı çıkardım ve eline sıkıştırdım. "Ona zarar vermek istemiyorum."

"Kim?" Hiç kıpırdamadan avucuna baktı.

Dişlerimi sıktım. "Çapkınların kralı."

Bunun üzerine gülümsedi ve parayı göğüslerinin arasına sıkıştırdı. "Merdivenlerin üstünden sola dön. Sağdan üçüncü kapı."

İçimden rahatlama ve kızgınlık karışımı bir duygu geçti. Eğer onun evcil hayvan ismi bir kod kelimeyse, Reynolds bunu söylemeliydi.

Merdivenlerden yukarı çıktım.

Kadınlar işlerine döndüler ve gölgeli odaların içinde kayboldular. Üçüncü kapıya ulaştığımda açıldı.

Sarışın bir kadın çıplak vücuduna bir battaniye sararak dışarı çıktı. Yanaklarında ruj ve dudak lekesi izleri vardı ve saçları solgun çıplak göğüslerinin etrafında düğümlenmişti.

Bakışları benimkilere kaydı ve buraya ait olmayan bir utangaçlıkla gülümsedi.

Midemi bir tiksinti ürpertisi kapladı. Ama başka bir şey daha vardı, göğsümü sıkan mantıksız ve istenmeyen bir şey.

Onun bu kadına dokunmasını düşünemiyordum.

Ya da herhangi bir kadına.

Hayır, bu çok saçmaydı. Onu odasında yalnız bulmayı beklemek saçmaydı. Bu adama karşı bir şeyler hissetmek korkunç, utanç verici derecede saçmaydı.

Bir genelevde yaşıyordu. Tanrı aşkına, ona çapkınların kralı diyorlardı.

Kıskançlık gerçeklikten o kadar uzaktı ki. Benim neyim vardı böyle?

Sarışın, kapıyı açık bırakarak koşar adım uzaklaştı.

Sadece sıkacak bir şeye ihtiyacım olduğu için çizmelerimden bir hançer çıkardım. Sonra yatak odasına doğru yürüdüm.

Karanlık çevreyi sarmıştı. Rom ve uyarılma kokusu burun deliklerimi işgal etti. Yatağın başucundaki masada bir mum parlıyordu. Şifonyerin ve pencere pervazının üzerinde daha fazlası titriyor, yatağa loş bir ışık saçıyordu.

İki çıplak beden, bükülmüş tezgâhın ortasında birbirine dolanmış yatıyordu. İnce, yumuşak, kadın bedenleri. Birkaç adım ötede, bir sandalye yatağa açılı bir şekilde bakıyordu ve içinde çapkınların kralı yayılmıştı.

Gömleksiz, gümüş gözlü tırmığın karşısında ürpermekten kendimi alamadım. Göğsünün yontulmuş V kısmı o kadar çok çıkıntı, vadi ve gölgeli girinti sunuyordu ki ellerimi üzerinde gezdirmek için ani bir dürtü duydum. Ve dudaklarımı. Dilimi.

Karnıma bir sıcaklık çarptı.

Bacakları önünde uzanıyordu, uzun ve kaslıydı, baldırlarında biten dar bir pantolonun içindeydi. Görünürde ne çizme ne de yün hortum vardı, çıplak bacaklarına bakmak garip bir

şekilde samimi hissettiriyordu

ayak bilekleri ve ayaklar.

Kızaran bir bakire değildim ama erkeklerle karşılaşmalarım nadiren giysilerimin çıkarılmasını içeriyordu. Duvara ya da masaya hızlıca vurmak benim ihtiyaçlarımı karşılardı. Bir erkeği sadece teniyle görmek gibi bir arzum hiç olmadı.

Şimdiye kadar.

Pantolonunun ön kapağı açıktı ve kumaşın altından uzun, kalın hatlarına doğru uzanan koyu renk saç izlerini ortaya çıkarıyordu. Örtünün tamamen çözülmüş olmasını diledim, böylece o etkileyici çıkıntıyı bir an için görebilecektim.

Olduğu gibi, yeterince gördüm. Beli zayıf, karnı sert ve düzdü. Bir gladyatörün göğsü ve kolları ile asaletin ipeksi kirpiklerine sahipti ve bir kerede kavranamayacak kadar güzeldi.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Prometheus'un saten ve gınahtan şekillendirmiş olması gereken bir ağız. Sırtışı katıksız bir erkeksi kibir yayıyordu ve kendimi gergin hissettim, kalbim savaşa hazırlanmış gibi sıcak bir şekilde çarpıyordu.

Beni ne kadar sarsarsa sarssın, Tanrı'nın dişleri adına, başka tarafa bakmayı reddettim. O da bakmadı.

Gözlerinin baygın dalgınlığı beni transa geçirdi. Geriye kalan tek şey o, ben ve aramızdaki parıldayan, kavurucu enerji olana kadar diğer her şey -oda, fahişeleri, mantığım- karanlığa gömüldü.

Birkaç nefes aldıktan sonra kaşları çatıldı ve dudakları çatıldı. Bu her neyse, o da hissetmişti. Ve en az benim kadar kafası karışmıştı.

"Döndüğünden beri bize dokunmamasının sebebi sen misin?" Yataktan gelen boğuk bir ses büyüğü bozdu.

"Pardon?"

"İki gün oldu." Karmakarışık çarşafın arasından kumral bir kafa fırladı. "Elinde o güzel sikiyle bizi sadece o sandalyeden izledi." Dudaklarını büzdü. "*Bir şeylerin* ters gittiğini biliyorduk."

"Sebebi o, tamam mı?" Diğer kadın ayağa kalktı, gözleri kocaman ve yuvarlak bir şekilde beni süzüyordu. "Ona bak, Cheri. Şimdiye kadar gördüğün en çarpıcı yaratık değil mi?"

"Bir deniz kraliçesi kadar ruhani." Kızıl saçlı kadın, üzerinde sadece çoraplar olduğu halde yatağın üzerinden sürünerek bana doğru geldi. "Bize katılmaz mısın, aşkım?"

"Çık dışarı." Bıçağı sıkıca kavradım ve kapıya doğrulttum. Kadınlar birbirlerine baktılar. Sonra Priest'e döndüler.

Sandalyeden kalktı ve pantolonunun önündeki bağcıkları sıktı. "İyi geceler, Cheri ve Amelia."

İri eli benimkine dolandı ve bir sonraki nefeste beni yatak odasından çekip çıkardı. Demir pençesine yakalanmış, uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmak için tökezliyordum.

Bu onun odası değil miydi?

Asma katın tırabzanı boyunca ilerleyip köşeyi döndükten sonra beni binanın arkasına doğru sürükledi. Bıçakla kendimi istediğim zaman kurtarabilirdim ama merakım beni uysallaştırdı. Şimdilik.

Küçük bir masadan, teneke bir tutucunun içinde yanan bir mum aldı ve onu son odaya taşıdı. Onunla birlikte sendeleyerek içeri girdim, dönüyordum ve nefesim kesilmişti.

Küçük penceresiz alan, iki sandığı ve kaslı gövdesini taşıyacak kadar büyük görünmeyen tek bir yatağı barındırmakta zorlanıyordu.

Geri geri giderek üç adımda en uzaktaki duvara çarptım. "Burada mı uyuyorsun?"

Yalnız mı?

"Evet." Kapıyı kapattı ve mumu bir kenara koydu.

Nefesimi tuttum, "*Geleceğini biliyordum*" ya da aynı derecede küçümseyici bir şey söylemesini bekledim. Ama o sessiz kaldı, duvara yaslandı ve o gümüş şahin gözleriyle beni izledi.

Gitmeye çalışsam beni durdurur muydu? Kapıyı kapatmıyordu ya da savaşıma veya kaçma içgüdümü harekete geçirmiyordu. Bunun yerine bana öyle yoğun bir odaklanmayla bakıyordu ki neden burada olduğumu hatırlayamıyordum.

"Bunu kullanmayı mı planlıyorsun?" Elimdeki bıçağa baktı. "Bu sana bağlı."

Homurdandı, içimde ağırlık hissi uyandıran derin, kışkırtıcı bir ses. "Cheri ve Amelia haklılar."

"Ne hakkında?"

"Hepsi. Tanrım, Bennett, harikasin. Şaşırtıcı, mantıksız bir şekilde." Şaşkın bir kaşın ağır örtüsünün altından beni inceledi. "Sana bakmak bana bu evde yaşayabileceğim her şeyden daha fazla zevk veriyor."

Bahçedeki her çiçeğin tadına baktığını varsayarsak, muhtemelen sıkılmış ve benim eğlenceli bir meydan okuma olacağımı düşünmüştür.

Kanım kaynadı ve öfkemi korumaya çalışarak ona ters ters baktım. Ama yapamadım. Bana verdiği tepkilerden dolayı gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Bana neden burada olduğunu söyle." Galli ses tonuna şüphe karışmıştı.

Dar şiltenin üzerine inerek bir botumu duvara dayadım ve bıçağı kınına soktum. Sonra, hiçbir mantıklı neden yokken, eteklerimin biraz daha yukarı kaymasına izin verdim ve dizimin üstündeki teni pervasızca gösterdim.

Bakışları odaklandı ve çenesi düştü.

Kurdu kızdırma.

Etek ucunu düzeltiltim.

Dimitri cebimden bozuk para cüzdanını ve pusulayı çıkardım ve her ikisini de yanımdaki palete koydum. "Enstrüman mucidinize erişmek istiyorum."

Gri gözleri keskinleşti. Sonra genişledi ve ani bir dönüşümle başını geriye atıp kahkahalarla kükredi.

Gümbürtü içimi ısıttı, beni tahrik etti ve bu beni kızdırdı. "Bana bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Beni buraya kadar takip ettiğinde-"

"Beni buraya sen sürükledin."

"Aynen öyle. Bir kadının kendini benim yatağıma atmasının tek bir nedeni vardır."

Yataktan öyle hızlı fırladım ki başım duvara çarptı. "Lanet olsun!"

Bir kahkaha daha attı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Çok beklenmedik birisin, Bennett Sharp."

Her gülümsediğinde tenimi ısıtan ve dizlerimin bağını çözen şey neydi bu adamda?

"Gemide..." Kan şakaklarıma hücum etti. "Fikrimi değiştireceğimi düşündün ve

Seni yatağa atmak istediğim için mi aradım?"

"Kadınlar ne yazık ki tahmin edilebilir." Duvarı itti ve üzerime eğildi. "Ama sen buraya başka bir şey için geldin, değil mi? Bir mucit mi?"

"Evet."

Oda çok küçüktü ve çok yakınında duruyordu; bağımlılık yapan erkek kokusuyla beni

boğuyordu.

Ciğerlerim daraldı ve ağzımdan nefes aldım. "Sizin... mucidi beni kabul etmesi için nasıl ikna edebilirim?"

"Yapamazsın. Kadınları hor görür." Pusulayı eline aldı ve baştan aşağı inceledi. "Bunu neden getirdin?"

"Bu bir bulmaca." Ayrıntıları kısa ve belirsiz tutarak Reynolds'a anlattığım hikâyenin aynısını ona da anlattım.

Kadranı ve menteşeleri kurcaladı ve geri verdi, bakışları rahatsız ediciydi. "Bu bir bulmaca mı yoksa *harita* mı?"

"Ne demek istiyorsun?" İçim içime sığmazken cahil numarası yaptım.

"Baban uzun ve şanlı bir akıncılık kariyerini kutladı. Onun ganimetleri nerede, Bennett? Zenginliklerle dolu bir gemi mi saklıyorsun? Yoksa *o* mu sakladı ve sana yerini gösteren şifreli bir harita mı verdi?"

İçime mide bulandırıcı bir korku yayıldı. "Öldüğünde her şeyini kaybetti."

Yüzümdeki yalanı okuyabilir miydi? Yüz hatlarımı kayıtsız bir ifadeye büründürerek onunla göz göze geldim.

Bana inansa da inanmasa da, bunu görmezden geldi. "Aradığınız kadın münzevi, güvensiz ve ayrıntılar konusunda son derece titiz. Ama taleplerini biliyorum ve beni her zaman kabul eder."

"Nerede?"

"Hispaniola'nın güney kıyılarında küçük bir adada yaşıyor." Yatağın üzerindeki para kesesini kaldırdı, altınları karıştırdı ve hepsini geri verdi. "Beni ona götür, ben de pusulanın kilidini açayım." Omuzlarımdaki gerginlik azaldıkça yeni endişeler birikti.

"Bu yeterli para değil mi?" Cüzdanı uzattım.

"Ödemesini ben

halledeceğim." "Nasıl? Ne

istiyor?" "Senin verebileceğin

bir şey değil."

Dikkatim kasıklarına kaydı ve midem bulanarak oradan uzaklaştım. "Onunla yatıyor musun?"

"Bir geceye ihtiyacı var." Bakışları yüzümü okşadı, yakıcı ve delici.

İçimi kemiren bir huzursuzluk omuriliğimin tabanında toplandı. "Ona güveniyor musun?"

"Bir tabula recta, bir tırpan ve sırları korumak için tasarlanmış çeşitli diğer araçları deşifre etmek için onu birkaç kez kullandım. Aldığım ganimetler arasında garip bir cihaz bulduğumda, onu açabilecek tek kişi odur. Ağzı sıkıdır ve beni hiç aldatmadı."

Zihnimde, bir mağarada taş bir masanın üzerine eğilmiş, solmuş yaşlı bir kocakarı canlandırdım. Sonra onu yatağa atarken hayal ettim ve görüntü paramparça oldu.

"O...?" Bozuk para cüzdanının bağıyla oynadım. "Fiyatı katlanılabilir mi?" "Çok güzel."

Bunu sesinde şehvet ya da gözlerinde sıcaklık olmadan söyledi. Heves yoktu. Tutku yoktu. İfadesinde tiksinti ya da korku aradım ama onu da bulamadım. Garip bir şekilde tüm bunlara kayıtsız görünüyordu. Sanki bu kadınla çiftleşmek sadece bir amaç için bir araçmış gibi.

Bu beni rahatsız etti. Daha da kötüsü, her şeyi iptal etmek istedim. Ama onun hizmetlerinin maliyetini umursamıyorsa, ben neden umursayayım ki?

"Ödemen ne olacak?" Para kesesini göğsüne doğru ittim. Almadı.

"Oraya yelken açmak bir hafta sürer. Yola çıkmalıyız."

Deniz göğsünün üzerine eğilerek bir kılıç, gömlek, çizme ve birden fazla hançer çıkardı. Silahlar beline takıldı, deri kemerlerle yerine bağlandı. Sonra botlarını giydi, keten

Gömlek.

Yatak odasının sınırları içinde giyinişini izlerken, istesem de yerimden kıpırdayamazdım. Güçlü kasları hareketleriyle birlikte esniyordu; güçlü kollarındaki şişkinlikler, omuzlarının kare şeklindeki kütlesi, kaburgalarının ve karın kaslarının çıkıntıları. Ulaşabileceğim çok fazla erkek vardı. Yemin ederim tenim çok daralıyordu ve meme uçlarım korseyi yırtmakla tehdit ediyordu.

İşini bitirdiğinde, mum ışığında bronzlaşmış, savaşa hazır bir titan gibi duruyordu. Kollarım ve bacaklarım güçsüzleşti.

Böyle görüldüğünde o bedenin verebileceği hazzı düşünmemek imkânsızdı.

Bana öyle baktığında. Sanki tek bir hamleyle tüm dünyanın altını üstüne getirebilirmiş gibi.

Sıvı ısı bukleleri bacaklarımın arasında yuvarlandı.

"Sana bedenimle ödeme yapmayacağım." Para kesesini tekrar uzattım.

"Diğer mürettebat arkadaşlarına bedenimle mi ödeme yapıyorsun?"

"Öyle mi diyorsun?" Gözeneklerimden öfke fişkırıyordu. "Kesinlikle

hayır!" "Onlara para mı ödüyorsun?"

"Bir ödül gemisini ele geçirdiğimizde, her adam ganimetten hakkı olan payı alır. Bunun nasıl işlediğini biliyorsunuz."

Para kesesini tutan elini itti. "O zaman hanımefendi, neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

Çünkü o şimdiye kadar tanıdığım en kendinden emin, baştan çıkarıcı, sıra dışı yakışıklı çapkındı. Onunla hissettiğim çığ, sınır tanımayan büyü tek taraflı değildi ve bu ortaklığı yatağımın dışında tutacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Çantamı ve pusulamı cebime geri koyarak yanından hızla geçip kapıdan çıktım. Yavaş ve zarif adımlarının sesi omurgamı titretti.

Buraya ondan yardım istemek için gelmiştim, o da karşılıksız yardım etmeyi kabul etti. Ama gerçekte, dün gemimde aradığı şeyi tam olarak elde etmişti.

Ekibimde bir pozisyon.

Bu alışverişin ikimizin de umduğundan daha fazla olmamasını umuyordum.

Four

Ertesi sabah tropik bir ticaret rüzgârı esti. *Jade'in* kudretli ön direğine yaslanıp beyaz dalgaların süzülüşünü izlerken saçlarım kollarıma dolandı ve elimde bir varış noktası olduğu için çok heyecanlı hissettim.

Dün gece demir aldıktan sonra Priest, Afrikalı dümencim Jobah ile buluştu. Haritalar, ıstakoz çorbası ve bira eşliğinde rotamızı Hispaniola'ya çevirdiler.

Mürettebat gecenin köpüklerini temizlerken çıplak ayakların gürültüsü arkamdan geliyordu. Tepede, brandalar rüzgârda dans ediyor ve meşe pruvaların ötesinde, gün doğumu somon ve gümüş dalgalanmalarla suya yansıyor.

Parıldayan gümüş. Gözleri gibi.

Priest'in gezegendeki en çekici ve olağanüstü yakışıklı adam olduğu söylenebilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Bir hafta içinde başka bir kadının yatağında olacaktı. Onun gözlerini, güzelliğini ve Galler'e özgü ağır tempolu konuşmasını düşünmeyi bırakmak benim için en iyisiydi.

"Kamarotun gardırobunu mu yağmaladın?"

Donmuştum. Ve eridim. Tanrım, o ses; karanlık, ipeksi ve çok yakın. Arkamda olduğunu doğrulamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Onu orada hissettim, sıcaklığı beni bir kucak gibi sarıyordu.

Kanım uğulduyor, nefesim sanki kefenlere defalarca tırmanmışım gibi hırıltılı çıkıyordu. Kafam uçup gitmeye çalışırken sorduğu soruyu hatırladım.

Kamarotun gardırobu mu?

Dizden kesilmiş soluk kahverengi bir pantolon, siyah botlar ve deri bir kemerin içine sokulmuş fildişi bir gömlek giymiştim. Pratik olmayan tek aksesuar boynumdaki, babamın bana verdiği yeşim taşıyla donatılmış gerdanlıktı.

Kıyafetlerim sıçan halatlarına tırmanmamı, güvertelerde gezinmemi ve savaşta kılıç sallamamı kolaylaştırıyordu. Hiç kimse, özellikle de bu adam, istediğim gibi giyindiğim için kendimi aşağılık hissetmeme neden olamazdı.

Ona doğru döndüm. "Eğer bir sorunun varsa-"

"Tanrım, çok vahşisin." Bakışları yüzümde gezindi, göğsünde ilkel bir ses titreşirken ağzıma sabitlendi. Bu hırıltıda o kadar çok özlem, o kadar çok *tehlike* vardı ki düşüncelerimi karıştırdı.

"Vahşi, büyüleyici, başka hiçbir kadının kopyalayamayacağı şekilde görkemli... Bu senin görüntünü anlatmaya yetmez."

Sözlerini inceledim, hile aradım. "Ne yapıyorsun?" "Manzaranın tadını çıkarıyorum." Etrafımda sinsice dolaştı.

"Dur."

"Eğlenmeyi bırakmak mı?"

"Bakmayı kes."

"Bu gemideki her erkeğin, o pantolonun içindeki kışının görüntüsüne bakarak, bundan zevk alarak ve kendini tatmin ederek çok zaman geçirdiğinin farkındasın."

Eğer bu doğruysa, benimle olan etkileşimlerine yansımaya asla izin vermediler. Bana saygı duydular.

Bu gemide bana bakan tek göz fırtınalı gri renkteydi ve çok kabaydı. Skandal yaratacak bir kıvrımımı ya da et parçamı açığa çıkarırsam, o gözler bana dik dik bakıyordu.

Rüzgar onun erkeksi kokusundan bir tutam alıp burnumun ucundan geçirerek beni daha da rahatsız etti.

Ben.

"Gözlerine lanet olsun, seni ahlaksız piç." Sancak tarafına doğru kaydım ve

Güverteyi düşman ateşinden koruyan kıvrılmış bir hamak.

Orada bana katıldı, kollarını benimkinin yanındaki parmaklığa dayadı, vücudu denize doğru eğildi. "Dar pantolonunun içinde mükemmel yuvarlak poponla dolaşıyorsun ve *bana* ahlaksız piç mi diyorsun? Mürettebatınıza işkence ediyorsunuz, Kaptan."

Ben onu bir şapkaya vurmaya düşünürken aramızda sessizlik hüküm sürüyordu. Sonra dudaklarında pişmanlık duymayan bir sırıtış belirdi.

Benimle alay mı ediyordu?

Kaslarım gevşedi ve kendi sırıtışımı bastırdım. "Bir kaptanın kışını fark etmemen gerekir."

"Bu doğru mu?"

"Elbette. Herkes bilir ki herhangi bir şekil veya büyüklükteki üstün bir kış, bir kaptanın etkileyici otoritesinin genel gücüne uyum sağlamak içindir."

Göz kırptı. Ağzı seğirdi ve işte oradaydı. Ölümcül dişleri, yontulmuş kıvrımları ve büyüleyici kıvrımlarıyla o baştan çıkarıcı gülümseme.

Bu adam beni mahvedecekti.

Reynold'un uyarısını hatırlayınca ayıldım. "Beni nasıl kandırmayı planlıyorsun?" "Bu konuda fikrimi değiştirdim."

"Gerçekten mi?" Kuru bir sesle söyledim.

"Bu kalyona kaptanını devirmek ve komutasını ele geçirmek amacıyla bindim. Benim işim bu." Beni sakın bir değerlendirmeye izlerken alnında bir kaş çatıldı. "Sonra seninle tanıştım ve gemini ele geçirmeye olan ilgimi kaybettim."

"Kadın olduğum için mi?"

"Hayır."

"Edric Sharp'ın kızı olduğum için mi?"

"Hayır."

"O zaman neden?"

Saçımdan bir tutam yakaladı ve başparmağıyla parmağı arasında tutamları ovuşturdu, yüz ifadesi dalgındı.

"Seni tanımak istiyorum." Rüzgârın buklelerini elinden çekip almasına izin verdi. "Bir kaptan olarak komutanı görmek ve bir kadın olarak aklından geçenleri duymak istiyorum."

Reynold'un uyarısını açıklamak ve buradaki varlığı konusunda kendimi rahat hissetmemi sağlamak için başka her şeyi, her türlü bahaneyi ve yalanı söyleyebilirdi.

Ama cevabı beni korkuttu. Beni derinden sarstı.

Doğruyu söylediğini bu şekilde anladım.

"Kaptan," dedi Reynolds arkamdan.

Döndüğümde levazım subayımı Rahip'e ters ters bakarken buldum. Dikkatim ikisinin arasında gidip geldi.

her zamanki düşmanlıklarını seziyordu. Ama Reynolds sessiz kaldı, yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi kayboldu. Priest'in itirafını duyduysa, o da benim gibi kabul etmişti.

"Eğer orucunuzu açmaya hazırsanız," dedi bana, "aşçı kamaranızda bir yemek hazırladı."

"Teşekkür ederim." Priest'e baktım. "Yemek yediniz mi?"

Sonraki bir saat boyunca üçümüz tuzlu balık, tereyağlı yumurta ve gemi bisküvilerinden oluşan doyurucu bir kahvaltıyı paylaşıırken bir yandan da Nassau'nun siyasi atmosferini ve kralın korsanlar için çıkardığı afların çöküşünü tartıştık.

Geçmişimiz ve motivasyonlarımız ne olursa olsun, toplumun geleneklerine karşı isyanın değeri konusunda tüm kalbimizle hemfikiridik. Bu korsanların yoluydu. Nassau İngiliz yönetimine boyun eğse de, biz asla onunla birlikte teslim olmayacaktık.

Reynolds sonunda geminin operasyonlarını denetlemek için kamaradan ayrıldı ve Priest ile beni derin bir tartışmanın içinde bıraktı. Denizdeki maceralarımızdan, en sevdiğimiz limanlardan ve en kanlı savaşlarımızdan bahsettik. Pek çok şey hakkında konuştuk, birbirimizin söylediklerine öylesine kaptırmıştık ki ikimiz de kendimizi geri çekebilecek durumda değildik.

Ve böylece yolculuğumuz başladı.

Saatler günleri kovaladıkça konuşmalarımız daha da yakınlaştı, gevşedi. Zahmetsizce. Ortak yemeklerde konuşuyor, gülüyor ve her konuda tartışıyorduk. Ben üst güvertede tur atarken, tuzlu havada yan yana dolaşırken konuştuk.

Her gece beni kamaramın kapısında bırakır ve mürettebatın kamarasında uyumak için sıvışırdı, ancak şafaktan önce kahvaltı ve daha fazla sohbetle geri dönerdi.

Beşinci güne geldiğimizde, Rahip Farrell hakkında hayatım boyunca tanıştığım herkesten daha fazla şey biliyordum. Nereden geldiğini, ailesinin kim olduğunu, çocukluğunu, en büyük pişmanlıklarını, en büyük korkularını, en derin arzularını biliyordum ve yol boyunca bir yerlerde bunların hepsini onunla da paylaştım.

Arkadaşlarının ölümünden üzüntü duyuyor, özgürlüğünü kaybetmekten korkuyor ve hayatı pahasına güvenebileceği insanlarla arkadaşlık etmek istiyordu.

Konuştukça, o muhteşem yüzün altındaki adama daha çok çekildim. Yetiştirilme tarzımı, şikayetlerimi ve en karanlık düşüncelerimi kimseye anlatmak zorunda hissetmemiştim. Yine de kendimi en tuhaf şeyleri açıklarken, her konuşmayı arzularken ve gece kulübemden ayrıldığı anda onu özlerken buldum.

Bana hiç yakından dokunmadı. Ama içindeki ihtiyacı, beni bu şekilde tanıma arzusunu hissediyordum.

Günler geçtikçe ben de onu arzuluyordum. Beni öpmesi, zapt etmesi ve rızam olsa da olmasa da bana sahip çıkması için yanıp tutuşuyordum. Her gün yanımda oturup bana onun baktığı gibi bakarken düşüncelerimin oraya gitmesine, en karanlık yerlere dalmasına engel olamıyordum.

Kendini içime, aç ıslak sıcaklığıma sokması ve bu katran karasevdası geçene kadar orada kendini okşaması gerekiyordu.

Ama bunun hakkında konuşmadık. Gideceğimiz yere vardığımızda yatacağı kadını da konuşmadık.

Altıncı gece, *Jade* soluk, şişmiş bir ayın refakatinde karaya ulaştı.

Küçük adanın kıyı şeridini görmek beni dizginlenemez bir heyecanla doldurmalıydı. Babamın pusulasının sırrını keşfetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Bunun yerine, Priest'le geçirdiğim zamanın yaklaşan sonu mideme sıcak bir kaya gibi oturdu.

Üst güvertede yanımda yürüyordu, elleri arkasında kenetlenmiş, kendi düşünceleri içinde

kaybolmuştı. Ama bakışları hiç uzaklaşmıyor, hep bana doğru kayıyor, uzanıyor, dokunuyor, biliyordu.

"Çok sessizsin." Başını eğdiğinde, ay ışığı yontulmuş yüzünün düzlemlerinde toplandı. "Sen de öylesin." Bir elimi ön koluna koydum ve yürüyüşümüzü evlerin gölgesinde durdurdum.

Ana yelken. "Yarın hakkında konuşmalıyız."

"Neden?" Ağzı sert bir kesik şeklinde düzleşti, içindeki öfke beni şaşırttı. "Bu gemiyi geri döndürüp pusulayı unutacak mısın? Yoksa onun yatağında ne yapacağımın ayrıntılarını mı konuşmak istiyorsun?"

Sarsılarak uzaklaştım ve bir elimi daralan göğsüme bastırdım.

Çenemi kavradı ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorladı. "Bizden bahsetmeden yarını konuşamayız."

"Biz mi?"

"Bu." Elleri saçlarımın arasında kayarak alınımızı birbirine yaklaştırdı. "Bağlantımız. Gizemli simyası. Havayı çatırdatan o lanet enerjisi."

Kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekerken nefesim kesildi ve tüm mahrem bölgelerimiz aynı hizaya geldi. Felç edici sıcaklık aşağıya doğru yayıldı ve şeytani bir hassasiyetle vücudumu sardı.

"Bunu hissettiğini biliyorum Bennett. Üzerindeki etkilerini algılıyorum - arzuyu, belirsizliği ve en önemlisi de dönüşmekte olduğumuz bu şeyden duyduğunuz korkuyu."

Bir bütün olmuştuk. Tek, ayrılmaz bir birim. Ruhların çiftleşmesi. Ve

ben onu başka bir kadının bedeninin pençesine gönderiyordum.

Kıskanç öfkemi dizginlemeye çalışırken kulaklarımın arasında kaos patlak verdi. "Sen ve ben..."

Daha yeni tanıştık.

Bu-"

"Korkutucu, biliyorum." Başını eğdi ve ağzını boynumun kıvrımına yerleştirdi, boş zamanlarında dolaştı, dili tenimde ıslak ısı izleri bıraktı. "Seninle bir hafta içinde nelerin değişebileceğine asla inanmazdım."

"Ne değişti?"

Güçlü ve sinirli çenesini esneterek bana baktı. İçimi görüyor gibi görünen zeki gözleri, ağzının söylemediğini söylüyordu.

Her şey değişmişti.

Görevimiz.

Motivasyonlarımız.

O ve ben birlikte.

Arkamızda hareketli bir şarkı patlak verdi. İçkiden kalınlaşmış kalın sesi, doğaçlamalarla dizeleri bir araya getirirken uyumlu bir şekilde şarkı söylüyordu. Bir keman da katıldı, muhtemelen Reynolds'un peşinden gittiğini gördüğüm genç denizci. Kemikten bir düdük nakaratı çalmaya başladığında güvertede bir canlılık ve kargaşa yaşandı, her denizci şarkıya eşlik etti, birçoğu dans etti.

Neşeleri ayaklarımdaki uyuşukluğu eritti ve çok geçmeden ben de onlarla birlikte gülümsüyor, ritimle birlikte mırıldanıyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kaslı bir kol sırtıma dolandı ve Rahip beni güvertede döndürürken nefesim kesildi. Elim tuttu ve beni kendine çekti. Sonra tekrar döndük, müzikle hareket ettik, botlarımızı yere vurduk ve kontrolsüzce güldük.

Kabadayı tarlar etrafımızda toplanmış, alkışlıyor ve slogan atıyorlardı. Reynolds bile kendini eğlenceye kaptırmış, avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu.

Geçen hafta boyunca mürettebat çapkınların kralından hoşlanmaya başlamıştı. Onunla her konuştuklarında ve şimdi beni kalasların üzerinde daha hızlı sallaması için onu cesaretlendirdiklerinde bu yüzlerinde parlıyordu.

Birkaç şarkı daha söyledik, izmelerimizin dikişı yırtılana kadar vurduk. Durdu, belinden eğildi ve botlarını parçalara ayırırken güldü.

Doğrulduğunda, yarı kapalı gözleri benimkileri buldu. Efordan nefes nefese kalmıştık, ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor, daha hızlı, daha sert geliyor, daha *fazlasına* doğru ilerliyordu.

"Yeni botlara ihtiyacın var." Sıcak elini kavradım ve kamarama giden yola doğru döndüm. "Benimle gel."

Merdivenden inip geçitten geçerek odama ulaşana kadar hiç yavaşlamadım. Beni takip etti ve kapalı kapıya yaslanıp temkinli bir ifadeyle beni izledi.

Çizme giymez, altın takılar takmaz, süslü kıyafetler giymez ya da abartılı aksesuarlar kullanmazdı. Gemisi yoktu. Çaldığı ödül gemilerini saklamazdı. Genelevde uyuduğu küçük yeri görmüştüm. Bırakın zenginlik hazinesini, bir palet bile zor sığardı.

Kalçamı masaya yasladım ve kollarımı kavuşturdum. "Zenginlik umurunuzda değilse neden baskın yapıyorsunuz?"

"Bu yaşam tarzı..." Sanki bir cevap arıyormuş gibi dikkati odanın içinde gezindi. "Bir vaat var... bilinmeyene doğru bu yolculuk..." Bakışları benimkilere takıldı. "Daha yeni yeni takdir etmeye başlıyorum."

"Sen bir kaşıfsın."

"Dünyanın coğrafyasıyla ilgilenmiyorum." "Hayır, sen *anlamını* arıyorsun."

Ben de öyleydim.

Bizi bir araya getiren her neyse, o anlamı tam burada, kıvılcım halinde bulmuş olabilir miyiz?

Ciğerlerim sıkıştı ve arkamı dönüp botlarını ve onu buraya getirme nedenimi düşündüm. Sonsuz bir iç çatışma dakikasından sonra gardıroba doğru ilerledim ve eski bir çift çizme çıkardım.

"Bunlar babama aitti." Kollarına bıraktım. "Eğer uyarsa, alabilirsin."

Botların benim için ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için yavaşça gözlerini kırptırdı ve yıpranmış deriye baktı.

Konuşmalarımız boyunca babamla ilgili hikayelerimi, o botlarla ilgili anılarımı ve öldüğünde botları nasıl edindiğime dair detayları paylaştım.

Elleri deriyi ve bağcıkları hürmetle okşarken, onları dizlerinin etrafında ayarladı.

"Uydular," dedi, sesi güzelce boğuktu, gümüş gözleri sorguluyordu.

Başımı salladım, göğsüm bunun doğruluğuyla ısındı.

"Bennett..." Hızlı hareket etti, çok hızlı, bana doğru geliyordu.

Korku ve arzu içime doldu ve tökezleyerek geri çekildim, ellerim savunmak için havaya kalktı. Onları yakaladı ve kollarımı iki yanıma sabitledi.

"Sakin ol." Susturucu bir ses çıkardı ve bedenimi duvara yaslarken beni kasların oluşturduğu sıcaklıkla hapsetti.

Sonra başını eğdi ve dilinin ucuyla dudaklarımda gezindi, alay etti, tattı ve hazzı karnımda patlattı. Sıcaklık uzuvlarımda, parmak uçlarımda ve göğüslerimde karıncalanarak meme uçlarımla sertleştirdi.

Daha derine bastırdı, ağzımı tamamen açtı, eli başımı kavradı, diğeri belimdeydi ve ben cennete düştüm. Diğerlerini yok eden bir öpücükle dudaklarımı yağmaladı, okşadı, yaladı ve beni özleminden çılgına çevirdi.

Canlandım. Vücudumuzun değdiği her yer yanıyordu. Ağzının morartıcı baskısı altında yandım. İhtiyacının sert uzunluğuna karşı yandım. Bunu yapmamam gerektiği, *yapamayacağım* bilgisiyle yandım.

*Seninle yatacak. Sonra da seni
aldatacak. Onunla yatma.*

Ama Reynold'un uyarıları bile beni tüketen ateşi söndüremedi. Bu adamın içinde kaybolmuştum, ellerim kaslarımı pençelerken ihtiyaç göğüslerimde şarkı söylüyor ve bacaklarımın arasında birikiyordu.

Tüm varlığım onun sıcak ağzının kayışına, yontulmuş vücudunun ağırlığına, et ve kemikten geçip ruhlarımızı birbirine bağlayan bu açıklanamaz bağa yapıştı.

"Demir al ve mizanayı çek, Bennett." Bir elini saçlarımda dolaştırdı ve dudaklarımın kenarını öptü. "Bu adadan ayrılıyoruz."

Kıpırdamadan durdum, ağzına karşı nefes nefese kaldım. "Pusulula..."

"Bunun bir bedeli var." Beni serbest bıraktı, öfkeli bir tanrının tüm kınamasıyla bakarken elleri yanlarına düştü. "Değerli bulmacanın kilidini açmak için ne yapmam gerektiğini unuttun mu?"

"Bunun sadece bir bulmaca olmadığını biliyorsun."

"Edric Sharp'ın ganimeti..." diye nefes aldı, gözleri kocaman açılmıştı. "Yani bu bir harita mı?" "Bilmiyor muydun?" Ellerim yumruk oldu. "Blöf mü yapıyordun?"

"*Tahmin* ediyordum."

"Veba seni alsın, Rahip." Saçlarımı çekiştirerek inledim. "Tanrım, beni deli ediyorsun."

"Onun hırsızlığını bulduğunda ne olacak?"

"Bu ekibi beş yıl boyunca Batı Hint Adaları'nda, varlığından bile haberdar olmadıkları bir hazineyi aramak için sürükledim. Eğer onu bulursak, diğer ödüller gibi paylaşacağız. Sen de bu ekibin bir parçası olduğun için payını alacaksın."

Bir hafta önce, çapkınların kralı ile bir ortaklığa girdim. Eğer bu romantik bir ilişki olsaydı, onu asla başka bir kadınla paylaşmazdım. Ama öyle değildi ve burada durup yeni tanıştığım bir adamdan bağlılık ve tek eşlilik talebi reddettim.

Belki de zenginliği önemsiyordu. Belki de bu güzel, münzevi kadınla tekrar yatmak için sabırsızlanıyordu.

Pusulayı kemerimden çıkardım ve ona uzattım. "Seçim senin."

Parmaklarını aletin etrafında kıvrarak alete baktı. Kocaman avucunun içinde küçük ve narin görünse de, babamın gemisinin komutasını aldığımdan beri aklımdaki en büyük, en ağır şeydi. Hâlâ da öyleydi. Ama artık en önemli şey değildi.

Gri gözleri gözlerime kilitlendi, beni yerimde tuttu ve bekletti. Göz temasını kesmeden önce yüzündeki anlık değişimleri ve tikleri yorumlamaya çalışarak yorucu bir zihinsel savaş verdim.

Pusulayı beline sıkıştırırken yüz ifadesi değişti. Sonra dönüp kulübeden çıktı ve kapıyı sessiz, yürek parçalayıcı bir kesinlikte kapattı.

Five

Uyuyana kadar ağladım. Bu hiç de kaptana yakışmayan bir şeydi. Ama kahretsin, ben her şeyden önce bir kadındım ve kalbim altın sandıklardan ve kanlı savaşlardan daha büyük bir şey istiyordu.

Rahip Farrell'ı istemiştim.

Şafağın ilk ışıkları kamaramın pencerelerine vururken, daha berrak bir zihinle bencilliğimi düşündüm.

Rahip'i seçmek, mürettebatım yerine kendi arzularımı seçmek anlamına geliyordu. Ama eğer onun için savaşmazsam, tüm bunların anlamı neydi? Birbirimiz için değilse neden savaşalım ki?

Eğer gitmesine izin verirsem, onu zaten hak etmemiş olurum.

Hala dünkü kıyafetlerimle yataktan kayarken sıcak, sessiz kararlılık ruhumu doyurdu.

Kapıda Reynolds'ı elinde bir tabak tuzlu balıkla buldum. "Priest uyandı mı?" "Burada değil."

"Ne?" Kanım buza dönüştü.

"Dün gece adaya gitti." Etrafımda dolanarak yemeği masanın üzerine koydu. "Bildiğini sanıyordum."

Hayır, hayır, hayır. Bugün gitmesi gerekiyordu. Neden karanlıkta gizlice kaçsın ki?

Bir geceye ihtiyacı var.

Tanrı yardımcım olsun, öpüşmemizden dolayı öfkeli ve konuşmamızdan dolayı kızgın bir şekilde ona gitmişti. Çok geç kalmıştım.

Hâlâ onunla yatakta mıydı? Güzel ağzı ve yetenekli elleriyle onu uyandırıyor muydu? İçime mide bulandırıcı bir acı çöktü. Geriye doğru sendeledim ve pencerelere doğru döndüm,

Yüzümdeki ıstırabı gizleyerek.

Bunu nasıl yapabildi? Birlikte geçirdiğimiz o derin haftadan sonra nasıl olur da başka bir kadının kollarına koşabilirdi?

Hayır. Bu benim hatamdı. Ona babamı kaybetmenin acısını göstermiş, pusula hakkında içimi dökmüştüm. Rahip onunla şehvet düşkünü, utanmaz bir çapkın olduğu için yatmadı. Yaptı çünkü o haritaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Geri dönmeye niyeti olmadan pusulayı alıp kaçma ihtimalini hayal etmeme bile izin veremezdim. O bunu yapmazdı. Bana yapmazdı.

Acımı bastırarak omuzlarımı dikleştirdim ve kulübeye doğru yürüdüm. "Ne zaman gitti?"

"Birkaç saat önce."

Sadece birkaç saat mi? Bütün gece onunla birlikte olmamış mıydı? Nabzım hızlandı. Belki hâlâ zamanım vardı.

"Ne olursa olsun," dedi Reynolds kapı aralığından, "gittiğinde kendinde değildi. Sorunlu görünüyordu."

Palamı, tabancalarımı ve hançerlerimi kuşandığımda midem sertleşti. "Ne yapıyorsun?" Kapıya yaslanmış, küpesini çekiştiriyordu.

"Peşinden gidiyorum." Bir kavgaya hazırlanarak ona doğru hışımla ilerledim. "Beni durdurmaya çalışma." "Durdurmayacağım." Sırıtarak kenara çekildi. "Yolundan çekiliyorum."

Üst güverteye ulaştığımda, güneş adanın doğu ucundan tepeye doğru yükseliyordu. Kıyı şeridini çevreleyen yoğun bitki örtüsünü çılgınca tarayarak sancak tarafına doğru koştum.

"Rahip neşeli bir tekne aldı mı?" Yakındaki bir denizciye sordum. "Evet, Kaptan."

Gözlerimi kısarak kıyıya baktım, kumlara vurmuş bir tekne göremedim. Hangi cehenneme gitmişti?

Jade'in kış tarafında başka tekneler de taşıdığımız için aceleyle merdivene yöneldim ve inişe başlamak için bir bacağımı küpeştenin üzerinden salladım.

"Kaptan!" Reynold'un sesi arkamda çınladı. "Gemiden tek başınıza inemezsiniz!" Lanet olası bir muhafıza ihtiyacım yoktu. Ağırlığımı değiştirerek en üst basamağa çıktım. Ve durdum.

Çok aşağıda, merdivenin altındaki suda bir tekne sallanıyordu ve boş değildi. Fırtınalı gri gözler bana bakıyordu. Tenimi yakan bir şiddetle parlayan gözler,

Bu mesafeden bile.

Ciğerlerimin üzerine demir bir top oturmuş gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Merdivene atlayıp yukarı tırmanırken bakışlarını tutmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Yaklaştıkça kalbim sıkışıyor, görünüşündeki ayrıntılar daha da keskinleşiyordu. Gömleğindeki birden fazla yırtıktan kırmızı lekeler sızıyordu. Yanağındaki bir kesikten kan damlıyordu.

Boğazıma iğneler battı. Ona ne olmuştu? Ne kadar kötü yaralanmıştı? Duyma menziline girdiğinde bağırdım, "İyi misin? Acele et!"

Acele etmedi, sessizliğiyle sinirlerimi harap etti. Sonra nihayet tepeye ulaştı. "Ben iyiyim, Kaptan. Sadece birkaç sıyrık."

Kendimi onun etrafına attım, devasa omuzlarına sarıldım ve onu güverteye çekmeye çalıştım. Bu çaba, göğüs göğüse kenetlenmiş bir şekilde birlikte dururken kollarının beni tutmasıyla son buldu.

"Bunu yapamazdım." Bana baktı, yüzü donmuş ve kanıyordu. "Denemedim bile."

Ağzımı açtım, içimdeki sesler yükselip alçalırken kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

"Ellerinin üzerimde olmasını istemedim. *Onu* istemedim." "Rahip..."

"O sen değilsin Bennett." Sessiz öfke, şaşkınlıkla karışık aksanıyla fısıldadı. "Senden başka kimseyi istemiyorum. Özür dilerim." Bakışları silahlarıma ve merdivenin yanındaki pozisyonuma kaydı. "Ne yapıyordun?"

"Seni durduracaktım." Daha uzun durdum ve gömleğinin yakasını kavradım. "Dün gece yapmam gerektiği gibi senin için savaşacaktım."

Ağzı benimkinin üzerine düşmeden önce bir sırıtış yakaladım. Beni tam ekibimin önünde

öptü, dili dudaklarımın arasından geçti ve elleri kığımın etrafında şekillendi.

Etrafımızda ıslıklar ve tezahüratlar patladı ve baş güverteye yakın bir yerde Reynolds yelken açma emrini verdi.

Rahip beni bırakmadı, nefesleri ağzıma doğru yoğun bir şekilde geliyordu. Onun arzusunu hissettim

Kaslı kollarını etrafımda, bedenime karşı esneyen gücünde hissettim. Onun tadına baktım, ona doğru bastırdım, uyarılmışlığının sert uzunluğunu tekrar hissetmek için can attım, içimde istedim, getireceğini bildiğim çılgın zevki arzuladım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi elimi tuttu ve kamarama doğru ilerledi. Mürettebat etrafımızda koşuşturuyor, çapayı çekiyor ve *Jade*'i yelken açmaya hazırlıyordu.

"Neden kanıyorsun?" Yerleri kaplayan yürüyüşüne ayak uydurmak için koştum.

"Teklifimi beğenmedi." Yol kenarındaki bir fiçinin yanında durdu ve kapağını kaldırdı. Kafam karışmıştı, içine baktım ve nefesim kesildi.

Pusulam neden oradaydı?

Uzandı ve onu yakaladı. Sonra tekrar hareket etti, beni de peşinden sürükledi. "Yanına almadın mı?" Onu merdivenden aşağıya ve alt kata doğru kovalarken ofladım.

seviye.

"Çok riskli. Oraya *kendimden* başka bir şeyle takas etmek için gittim. Altın paralar, süslü eserler, egzotik mücevherler... Hatta bulmacayı çözerse ödülünden ona da pay vermeyi teklif ettim." Kulübeme ulaştı ve beni içeri aldı. "Ama ona bulmacanın bu olduğunu söylemedim." Pusulayı kaldırdı ve bir rafa koydu. "Artık neye benzediğini asla bilemeyecek."

"Ama ya teklifini kabul etseydi?" Kapıyı kapattım ve ona yaslandım.

Zihin

"Gemiye geri döner, ödemeyi ve pusulayı geri alırdım."

"Onun yerine sana mı saldırdı?" Ona doğru bir adım attım ve yüzündeki kesiği dürttüm. "Çünkü onunla yatmaz mıydın?"

Omzunu umursamaz bir şekilde silkti. "Gitmeme izin vermek istemedi." "*Ben* de seni bırakmak istemiyorum."

"O zaman yapma."

Yaklaştı, ben de onunla alay ederek geri çekildim. Dişlerini göstererek gömleğini çıkardı ve gelmeye devam etti. Sırtım kapıya çarptı ve ciğerlerim boşaldı.

Bir sonraki nefes onunkiydi, sıcak ve lezzetli, yüzümde, boynumda, dudaklarımda. Karanlık aurası içime işledi ve ben onun vahşiliğini memnuniyetle karşıladım, bana vermek istediği her şey için sessizce yalvardım.

"Sen eşsiz, inatçı, güzel bir kadınsın Bennett Sharp." Kalçalarımı kendine doğru çekti, beni uyarılmışlığına doğru sürüttü ve ıslattı. "Sana tapınmayı, vücuduna hizmet etmeyi ve ikimiz de zevkten sarhoş olana kadar amcığında ziyafet çekmeyi dört gözle bekliyorum."

"Yapmasan iyi edersin."

"İstediğin kadar diren. Bunun sana hiçbir faydası olmayacak." Dudakları benimkilere o kadar yaklaştı ki sıcaklıklarını hissettim.

"Ben de diyecektim ki..." Sırıttım. "Durmasan iyi edersin."

Ağızlarımız çarpıştı, birbirine çarpan diller, tıkırdayan dişler ve aç nefeslerden oluşan bir savaşta patladı.

Kalçalarımız buluştu. Göz göze geldik ve ellerimiz birbirine dolandı.

Silahlar düştü. Botlar yuvarlandı. Kıyafetler yırtıldı. Sonra birlikte kayıyorduk, çıplak ve soluk soluğa, et ete, dokunuyor, keşfediyor, öpüşüyor, bir olarak sallanıyor ve çiftleşme hareketlerini taklit ediyorduk.

Duygu sarmalları içimden geçerek bacaklarımı titretti. "Sana ihtiyacım var."

"Sabır." Avuç içleri göğüslerimi kapladı, sıkıttı.

Sonra elleri dolaştı, o hınzır parmaklarını ona en çok ihtiyaç duyduğum yere koymadan önce

her yerime dokundu.

"Sırılsıklam." İnceleyerek giriş yerimde daireler çizdi. "Benim için."

"Evet, biliyoruz. Bununla daha sonra övünebilirsin. Şu anda, sadece..." Dokunuşunun kayganlığıyla haykırdım. "İçine sok."

Parmakları beni okşayarak hayal edilemez bir zevk girdabına soktu. İnledim ve başımı kapıya doğru attım, elini sürüyordum ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bu, Rahip." Aramıza uzandım ve onun ağır, kaya gibi sert boyunu kavradım. "Koy *bunu* içer i."

Homurdandı, kalçalarını tekmeledi, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Çığlık atacaksın." Beni kaldırdı, bacaklarımı kalçalarına doladı ve sırtımı Kapıya.

"Kesinlikle."

Aletini eline aldı ve gözlerimle buluştu. Sonra kalın aletini vücuduma soktu. "Oh, Gahhhhhhd! Oh, Tanrım. Oh, Tanrım," diye çığlık attım, kutsal olmayan müdahalenin etrafında sınılaştım.

Ondan kaçan inilti, kızışmış bir dişinin kokusunu alan bir kurt gibiydi. Acı dolu hırıltısı, beni kapıya doğru iterkenki vahşi hamleleriyle eşleşti.

"Yüce Tanrım, sen mükemmelsin." Nefes nefese sözcükler arasında dudaklarımı öpüp ısırarak kendini içime soktu. "Benim için yaratılmışsın. Sadece benim için."

Çıkardığı derin, çakıllı sesler beni daha yüksek, daha sıcak, daha ıslak hale getirdi. Vücutlarımız birbirine çarptı.

Nefeslerimiz titriyordu ve ellerimiz daha derine, daha yakına inerek birbirimizi yutmaya çalışıyordu.

Ve en iyi kısmı? Gözleri.

Parlıyor ve genişliyorlardı, içimde yanıyorlardı, odaklarını hiç kaybetmiyorlar, benimkinden hiç ayrılmıyorlardı.

Bizi en yüksek tepeye çıkarırken beni izledi. İnleyerek, nefes nefese ve tek bir vücut gibi titreyerek birlikte uçurumdan aşağı düşerken gözlerini kaçırmadı.

Ve daha bitirmemişti.

Nefesimi tutamadan beni masanın üzerine yatırdı, yüzü bacaklarımın arasındaydı. Sonra beni sandalyeye, yere, pencereye ve son olarak da yatağa götürdü.

Terli uzuvlarımıza dolanmış, derimize kadar soyunmuş ve daha da derine -kalplerimizi açığa çıkaracak kadar derine- birbirimizin içine o kadar gömülmüştük ki çözülmek bilmiyordu.

Ondan sonra uyuduk. Yemek yedik. Mürettebatla tur attık. Sonra yatağa ve birbirimize geri döndük.

Takip eden haftalar ve aylar boyunca Priest ve ben babamın pusulasından vazgeçmedik. Birlikte plan yaptık, birlikte haritaları inceledik ve bağımlısı olduk. *Birlikte*. Doyumsuz. Ayrılmaz. Giysilerimizi üzerimizde, ellerimizi kendimize, kalplerimizi kapalı tutamıyorduk.

Durdurulamaz bir tutku patlaması olarak başlayan şey, çok önemli, temel ve *Daha fazla*.

İşte çapkınların kralına böyle aşık oldum.

Bu, KIYAMET DENİZİ'ndeki dünyanın ve karakterlerin sadece bir tadıydı. KIYAMET DENİZİ'nin ilk birkaç bölümü bu kitabın sonunda yer

almaktadır.

Okumak için kaydırmaya devam edin veya hemen satın almak için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Eğer korsanlar size göre değilse, deneyebileceğiniz daha fazla **ÜCRETSİZ** kitabım var!

Seri setlerimin her birinin ilk kitapları ÜCRETSİZ.

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM
TANGLED LIES TRILOGY (seri tamamlandı) [Biri](#)
[Sözdür](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMI
GÜNAH İZLERİ (seri tamamlandı)
[Knotted](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTI-KAHRAMANLAR
TESLİM ET SERİSİ (her kitap farklı bir çift) [Teslim Et](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM
EVE TRİLOGİSİ (seri tamamlandı)
[Havva'nın Kalbi](#)

Okuyucu Grubuma Katılın, Şaraplar Arasında
Okuyun: [BURAYA TIKLAYIN](#)

Other Books

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözsüzdür İkisi](#)
[Yalandır Üçü](#)
[Savaştır](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ GÜNAH İZLERİ

[Düğümlü #1-](#)
Serbest [Tokalı #2](#)
[Çubuklu #3](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTI KAHRAMANLAR DELIVER SERİSİ

[Teslim Et \(#1\)-](#)
ÜCRETSİZ [Yok](#)
[Et \(#2\) Reddet \(#3\)](#)
[Harap Et \(#4\) Al](#)
[\(#5\) Manipüle Et](#)
[\(#6\) Zincirlerini](#)
[Çöz \(#7\)](#)
Dominate (#8)
Complicate (#9)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM EVE'İN TRİLOGİSİ

Havva'nın Kalbi-
ÜCRETSİZ
[Havva'nın Ölümü #1](#)
[Havva'nın Kanı #2](#)
[Havva'nın Şafağı #3](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ

[Karanlık Notalar](#)

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM

[Yanığın Altında](#)

ROMANTİK GERİLİM

[Kirli Bağlar](#)

EROTİK ROMANS

[Teşvik](#)

KARANLIK TARİHİ KORSAN ROMANTİZMİ

[Harabe Denizi](#)

KIYAMET DENİZİ

BİRİNCİ BÖLÜM

(KING OF LIBERTINES'ten beş yıl önce)

Eylül 1714 Carolina
Eyaleti

Charleston. Buraya yerleşen herkes için burası göz kamaştırıcı bir güzellik ve fırsat sınırıydı. Burada yaşayanlar, İngiliz kolonisi Barbados'tan gelen zengin ekicilerden ve beyaz işgalcileri yok etmek için savaşıyan Yamasee yerlilerinden oluşuyordu.

Bir de ben vardım, asil bir kanın piç kızı, bu durumdan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır Hayat.

On dört yıl önce burada doğmuş olmama rağmen, bu topraklara ya da savaşlarına karşı hiçbir ilgim yoktu. Özlem duydum

Denizi, güvertenin ayaklarımın altında sallandığını hissetmek, rüzgârın yelken bezine vuruşunu duymak ve yırtık pırtık kollarıma tuz ve köpük giymek.

Ancak annem ne istediğimi zerre kadar önemsemedi.

"Kıpırdanmayı bırak." Sıkışmış parmaklarımı elbisemin kaburgalarımı ezen korsajından çekip aldı.

Kaşlarını çatması, bir zamanlar yüksek sosyetenin gıpta ettiği bir yüzün görkemli hatlarını bozdu. Benimki gibi cerulean mavisini gözleri, beni giymeye zorladığı basma canavarını incelerken kızgınlıkla kaynıyordu.

"Pannier'i çıkarabilir miyim? Lütfen anne?" Hantal iç çamaşırını çekiştirdim, sesim iniltiye dönüştü. "Allah kahretsin, hareket edemiyorum!"

Gizli tel çemberler, bir yük hayvanının üzerindeki ekmek sepetleri gibi kalçalarımın oturuyordu. Sağa sola dönerek yetişkin bir adamın üç katı kadar yer kaplıyordum. Atıma bu boğucu düzenekle binmem imkânsızdı. Kontes o gün ahıra yaklaşmama izin vermezdi.

"Gerçekten, Benedicta, bana bir megrim veriyorsun." Benden bir baş daha uzun duruyordu, altın sarısı saçları ütülenmiş lülelerle tutturulmuş ve tüylerle süslenmişti. "Bu elbiseyi hazırlamak için iki hafta harcadım ve Tanrı'nın kalbiyle, onu onurlu bir şekilde giyeceksin."

Tanrı'nın kalbinin canı cehenneme. Dişlerine rağmen yemin ettim. Ama asla Leydi Abigail'in huzurunda değil.

"Bunu ben istemedim." Yatak odamdaki elbiseyi ve süslü mobilyaları gösterdim. "Bunların hiçbirini."

"Seni ben istemedim. Ama işte buradasın, nankör, kavgacı bir hoyrat, iki yumruğunu da sıkışmış olarak doğmuşsun."

Kontes bana baktığında hep aynıydı. Tek çocuğunu, sevicecek bir kızı ya da ciddi hayalleri olan bir kızı görmüyordu.

O sadece utancını gördü. Mahvoluşunu. Sürgün edilme sebebini.

Pencereye doğru kayarak, cam bölmelerin dışında daha aydınlık bir manzara aradım. Şafağın aydınlattığı deniz, kumlu kıyı şeridinden doğuya doğru uzanıyor, yatak odamdan duyamadığım dalgalarla ışıldıyordu.

Charleston limanının ötesine hiç geçmemiştim, hatta bir gemiye bile adım atmamıştım. Ama İngiltere damarlarımda akıyordu. Ve göğsümü daraltıyordu. Tam anlamıyla.

"Çok sıkı." Geriye uzandım, omurgamı sıkıştıran kalıntıları pençeledim. "Nefes almak acıtıyor."

"O zaman yapma."

"Nefes almıyor musun? Ne kadar süreyle?"

"Bir teklifi güvence altına almak için gereken süre kadar." İstemediğim bir teklif.

Küfürbaz hizmetkârların olduğu bir evde değil, küfürbaz mürettebatın olduğu bir gemide yaşamaya çalıştım. Bir ata yan ve dik değil, ayaklarım üzengide binmek istedim. Sulu çay yerine sert birayı, dikiş dikmek yerine kılıç dövüşünü tercih ettim ve havasız bir salonda oturmaktansa güneşte burnumu yakmayı tercih ettim.

Peki ya bu elbise? Kadınsı olmayan bir homurtuyu bastırdım. Bir çift pantolon için neler vermezdim.

Bu yüzden, nişanlı bir evliliğin eşliğindeki bir kız olarak, istenmeyen, işbirliği yapmayan ve bunun için tamamen uygun olmayan biri idim.

Ne yazık ki kontes benim konumuma ya da uygunsuz özelliklerime sempati duymadı.

Bir eliyle kolumu kavrayarak beni tuvalet masasına sürükledi ve aynada görünüşümü inceledi.

"Şey..." Başını eğdi ve kokladı. "Ben terzi değilim ama Londra dışında bu kadar şık bir şey görmediğimi söyleyebilirim. Eğer konumunu hatırlar ve çeneni kapalı tutarsan, sadece bu elbise bile onun beğenisini kazanabilir."

Yansımam, Carolina'nın en gösterişli, en dikkat çekici elbisesini giymiş olarak bana bakıyordu. Pembe tonlarında çizgili etek önden açılarak bir düzineden fazla fırfırla süslenmiş beyaz bir kombinezonu ortaya çıkarıyordu.

Kare kesimli derin göğüs kısmı, göğüslerimin eksikliğini ve kemikli omuzlarımı vurguluyordu. Trompet şeklindeki kollar dirseklerime dolanıyordu ve doğal olarak gün bitmeden sos ve tatlı krema tabaklarının üzerinde sürüklenecekti.

Ama elbiseden ne kadar nefret etsem de, ihtişam ve törenin gerekliliğini ve annemin bunu başarmak için verdiği mücadeleyi anlıyordum.

Üst sınıfın giysileri onlar için dikiliyordu ve kontes, kendi maddi değeri olmamasına rağmen bu cazibeli çevrenin arasında yaşamayı başarmıştı.

Dokuzuncu Kont Leighton'ın tek çocuğu olan Leydi Abigail Leighton, Kont'un ölümü üzerine unvanını miras almıştır. Ama daha fazlası değil. Halktan biriyle yaşadığı şerefsiz ilişki gayrimeşru varlığımla ortaya çıkınca çeyizini, ailesini ve *sosyetedeki* imrenilen statüsünü kaybetti.

İngiltere'de hiçbir desteği olmadığı için yurtdışına çıkmak zorunda kaldı - hamile, yoksul, yalnız - ve burada uzak kuzenlerinin yanına sığındı. Onu yanlarına aldılar ve on dört yıl sonra zengin evlerinde kaldık, hizmetçilerinden yararlandık ve lüks yemeklerini yedik.

Ama bunların hiçbiri bize ait değildi. Evin efendisi, her zaman nazik olsa da, bizi hiçbir uyarıda bulunmadan ya da sebep göstermeden kığımızın üstüne atabilirdi.

İflas etmiş kiracılardık. Annemin mahvolmuş itibarı, topluma yeniden girmenin bir yolunu bulmadıkça, hep böyle kalmasını sağladı.

Ellerimi onun titiz çabalarıyla yaldızlanmış elbisenin üzerinde gezdirdim. Giysilerimizi ihtiyaçtan dolayı eğirir, dokur ve şekillendirirdi. Her iplik makarası karşılayamayacağı bir maliyet, her pamuk kesimi bir kararlılık emeği, her dikiş daha iyi bir gelecek için bir bıçaktı.

Onun için daha iyi bir gelecek. Tek istediğim macera ve bir çift pantolundu. Yatak odasının kapısının çalınmasıyla döndü. "Girin."

"Leydim." Salon hizmetçisi aceleyle içeri girdi ve kontese bir beyefendinin kartvizitini uzatırken şapkalı başını eğdi.

Omurgamdan aşağı nem damladı ve kalçalarım rahatsız edici bir şekilde sıkılaştı. Bunu yapmama gerek yoktu.

Karta bakınca Grisdale Markisi'nin geldiğini anladım. "Onu mavi salonda karşılayacağım," dedi annem. "Çayı hazırla." "Peki leydim." Hizmetçi reverans yaptı ve aceleyle çıktı.

Lord Grisdale'le hiç tanışmamıştım ama kontese yazdığı mektupta iskeleye yaptığım ziyaretlerden birinde dikkatini çektiğimden bahsediyordu.

Kırk dört yaşındaki çocuksuz dul, Leydi Abigail'in eski statüsünü yeniden kazanmasına yardımcı olacak servete ve nüfuza sahipti. İngiltere'de yaşıyordu ve Charleston'daki işleri biter bitmez oraya dönecekti.

Onun eve dönüş biletiydi. Karşılığında sunabileceği tek bir şey vardı.

Ben.

Benim değerim erdemimde ve soyumda yatıyordu. Sadece on dört yaşında olmam ya da onun benden otuz yaş büyük olması önemli değildi. Elimi almak için en yüksek teklifi veren o olsaydı, kontes hevesle kabul ederdi.

Nefes alış verişlerim hızlandı, korku boğazıma ve mideme doldu. Bulaşıkçı hizmetçiler arasındaki fısıltılı konuşmalara kulak misafiri olmuştum. Kadın ve erkeğin evlilik yatağında birlikte neler yaptıklarına dair konuşmalar.

Lord Grisdale bunu onunla birlikte yapmamı, varislerini yetiştirmemi ve erkeksi ihtiyaçlarını karşılamamı isterdi.

Bu düşünce midemi bulandırdı ama bu konuda ahırdaki dırdırcı at kadar söz hakkım vardı. "Tanrım, Benedicta. Saçlarına bak." Annemin sesi titriyordu.

onaylamama ve ani sinirlenme. "Bu işe yaramaz ve tamir edecek zamanım da yok."

Hizmetçi kadın son bir saatini vahşi sarı buklelerimi başımın üzerinde düzgün bir yığın haline getirmek için uğraşarak geçirmişti. Anneminkinden daha kalın ve asi olan belime kadar uzanan saçlarım iğnelerden kurtulmaya başlamıştı bile. Asi spiraller her yöne doğru yayılıyor ve kulaklarımın etrafında asice sallanıyordu.

Görünüşüm umurumda değildi ama annem üzerinde sakatlayıcı bir etkisi vardı. Elleri iki yanında toplanmıştı. Kaskatı kesilmiş boynunda kordonlar gerildi ve birkaç dakika önce gözlerini aydınlatan umut, dehşet gölgelerinin ardında kayboldu.

Boğazım düğümlendi.

Onun mutluluğunu nasıl da dilemişim. Aristokrat yüzünde bir gülümsemenin nasıl görüneceğini ya da kahkaha sesinin sesini nasıl değiştireceğini bilmiyordum. Ama belki de elde edilebilirdi.

Belki işbirliği yaparsam. Sadece bu seferlik.

"Onu bekletmemelisin." Aynaya doğru eğildim ve saçlarımla uğraştım. "Bunu düzelteceğim."

Ben daha fazla toka eklerken, o hareket etmedi. Varlığı arkamda belirdi, sessiz ve belirsizdi.

"Anne?" Omzumun üzerinden baktım.

"Bu benim için önemli." Gözleri kısıldı.

"Biliyorum leydim."

Yüz ifadesi yumuşadı. Ta ki boynumda bir şey dikkatini çekene kadar.

Dantel gerdanlığın altına gizlemeye çalıştığım ince zinciri kaparak ona uzandı. Kolye ucu omurgama yaslanmış, kalıntılar tarafından gizlenmişti.

"Bunu neden takıyorsun?" Kolyeyi çekiştirerek koparmaya çalıştı.

"Yapma." Bileğini morartıcı bir şekilde kavradım ve en değerli varlığıma zarar vermesini engelledim.

Gözleri parladı ama zinciri tutmaktan vazgeçti. "Geçen yıl o vahşi yerliden aldığın ziynet

eşyası bu mu?"

Ona anlattığım hikaye buydu. Onu nasıl edindiğimi, ne yaptığımı

ya da onu asla çıkarmayacağıma dair verdiğim sözü.

"Evet." Elimi yeşim kolyenin etrafına kapatarak onu eleştirilerinden korudum. "Çıkar onu."

Asla.

"Affet beni." Duruşumun sarkmasına izin verdim ve dudaklarımı bir yalanın etrafında dikkatlice düzenledim. "Kaldırmayı unuttum, ama bunu yapacağım-" Zinciri çözüyormuş gibi yaparak dantel gerdanlığı büktüm. "Kahretsin, karışmış."

"Bunun için zamanımız yok." Boynuma uzanırken yanakları kıpkırmızı kesildi. "Git." Geri adım attım. "Her şeyi yeniden düzene sokup hemen size katılacağım."

Kapıya baktı ve bir nefes aldı. Ve bir nefes daha. Omuzlarını dikleştirdi, başını dik tuttu, kendini bir sosyal zarafet portresine dönüştürdü.

"Gecikme." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ve eğer o utanç verici kolyeyi bir daha görürsem, bileklerini onunla bağlar ve seni kırbaçlatırım."

Lavanta ipeğini savurarak salona girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Ciğerlerime bir hava hücumu doldu ve elimi açarak değerli kolyeyi kucağıma aldım.

Avuç içi.

Telkari bir altın şeritle taçlandırılmış olan yeşil taş başparmağımın uzunluğunda ve yarısı kadardı.

dar. Tırtıklı kesikler, sanki topraktan özenle kesilmiş gibi düzinelerce gizemli yüzeyi süslüyordu.

Hiç bu kadar rafine edilmemiş ve büyüğü bir şey görmemiştim.

İngiliz soylularının bir çocuğu olarak, kısıtlayıcı kıyafetler, cilalı gülümsemeler ve gizleme sanatıyla büyütülmüştüm. Ama kalbim, bana yeşim taşı veren ve beni ben olduğum için seven denizciyle birlikte bir gemiye aitti. Dürtüsel. Vahşi. Asi.

Kolyeyi giysilerimin altındaki saklı yerine geri koydum ve buklelerimi İngiliz modasına uygun bir kalıba soktum.

Bir hanımefendi gibi görünmek beni öldürmez. Ama marki gördüğünü beğenirse, bir düğün olur ve hayallerimi öldürür.

Eğer bu tanışmayı sabote etseydim, başka talipler olurdu. Başka teklifler. Ve kesinlikle bir kırbaç.

Kırbaçlanmaya dayanabilirdim. Midemi sonsuz bir döngü içinde düğümleyen şey annemin üzüntüsüydü. Mutlu olmak için onu bu kadar zorlamamalıydım. Beni bu dünyaya o itmişti ve o zamandan beri ben de onu geri itiyordum. Hiç gülümsememesine şaşmamalı.

Başımı sertçe sallayarak, sarı buklelerin bastırılmış dizilişini test ettim.

Sonra duydum. Bir köpeğin uzaktan gelen havlamasını. Dondum kaldım, tüm varlığımla dinlerken ikinci bir köpek daha katıldı.

Nabzım dört nala atmaya başladı. Olabilir miydi? Hayal mi etmişim?

Pencereye doğru fırladım, çantayı mobilyalara çarptım ve bir lambayı devirdim. Pervazda alnımı cama dayadım ve manzarayı inceledim.

Arazinin arka tarafı ile sahil arasında dönümlerce ormanlık alan uzanıyordu. Havlama tekrar geldi ve sesi ağaç hattının kuzey kenarına kadar takip ettim.

İki tazi ileri geri koşuyor, eğitildikleri gibi yüksek sesle ve ısrarla mesajlarını haykırıyorlardı. Av köpekleri.

Onun habercileri.

Havasızlıktan boğuldum.

"Geri döndü." Tökezleyerek pencereden uzaklaştım, elbisemin kafesinde beceriksizce dönüyordum. "Tanrım, o burada."

Tazılarını takip etmezsem, onu özleyecektim. Onu özleseydim, daha çok ay geçerdi. Daha fazla mevsim. Bir yıl daha. Bu düşünceye katlanamazdım.

Kalbim sıkışıyor. Eğer gidersen, kontes beni dövüp pudingi çıkaracaktı.

Pencereye doğru döndüm ve dişlerimi sıktım. "O zaman bir vuruş olacak."

İKİNCİ BÖLÜM

Yapmak üzere olduğum şeyin sonuçlarını çok iyi bildiğimden, şeytanın pençelerini midemde hissetmeliydim. Dehşete kapılmalıyım.

Ama kahkahalar içimde kabardı. Yanaklarım tutmak için ağrıyordu. Beni gerçekten seven tek insanı görme ihtimali kalbimi baş döndürücü bir girdaba sürükledi.

Hiç vakit kaybetmeden etekleri kalçalarımına topladım ve parmaklarım belimdeki tokayı bulana kadar homurdanarak pamuk ve firfırları eledim.

Çanta yere düştüğünde çorapları yırttım ve yatağa doğru fırladım. Çerçevenin altından keten sarılı bir paket çıkardım ve kapıya doğru taşıdım.

Evin efendisi New York kolonisindeki arkadaşlarını ziyaret ediyordu. O ve karısı hizmetçilerin çoğuyla birlikte seyahat ettiğinden, ayrılışım fark edilmeyebilirdi.

Yalınayak salona girip merdivenlerden inerek fark edilmekten kurtuldum. Şans beni misafir odasına, çalışma odasına ve labirent gibi yollara kadar takip etti. Uşaktan uşağa ve hizmetçiye kadar tek bir kişi bile kaçışımı engelleyemedi.

Ta ki mavi salona ulaşır annemin sesini duyana kadar. "İngiltere'ye ne zaman döneceksiniz lordum?"

"Bir ay içinde," dedi. "Beklenen bir düğün varsa daha erken."

"Daha uygun bir gelin bulamazsınız. Büyükbabası bir kont olduğu için mükemmel bir soyu var."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. İskelede gördüğüm kadarıyla oldukça etkileyiciydi."

Köşede saklanırken yanağımı ısırdım.

Lord Hazretleri on dört yaşındaki bir kızın nesini çarpıcı bulabilirdi ki?

Paketi göğsüme bastırdım, buruşuk ve yaşlı penisinin gevşememiş halinin ani görüntüsü karşısında felç oldum.

Koş, Bennett. Koş!

Salonun büyük ahşap kapısı açıldı ve içeridekilere arka taraftaki ana çıkışa giden yolumu doğrudan görme imkânı veriyordu. Ama ben burada büyümüştüm ve her odayı ve geçidi biliyordum.

Sola dönerken, kapıcının topallayan ayak sesleri karşısında eğildim. Bir başka koridor beni bir hizmetçinin yoluna çıkardı ve bir dolaba daldım. Sonra, mutfakta pişen erikli kekin kokusunu takip ederek, mülkün daha kalabalık kısımlarında ellerim ve dizlerim üzerinde süründüm.

Orada ayağa kalktım ve içeriye baktım.

Tükürüğün altında ateş titredi. Syllabub bardakları parıldıyordu. Kazanda koyun eti yahnisi fokurduyor ve genç bir yerli kadın olan aşçı hizmetçi yabancı bir melodi mırıldanıyordu.

Herkes hizmetçilerin şarkı söylememesi, mırıldanmaması ya da efendinin ailesinin duyabileceği şekilde gürültü yapmaması gerektiğini bilirdi.

Onun isyanına sıırttım. Sırtını kapıya dönmüş ve güzel sesiyle havayı titretirken, mutfaktan geçip hizmetçi kapısından kaçışımı fark etmedi.

Sabah güneşi görüşümü kararttı ve ılık bir esinti saçlarımı çekiştirerek bukleleri gevşetti. Gözlerimi kısarak ahıra doğru baktım ve dinledim.

Ve daha sıkı dinledim.

Sessizliğe lanet olsun! O tazılar neredeydi?

Panik yapmayın.

Köpekler beni bulurdu. Her zaman bulurlardı.

Nemli çimenlikte hızla ilerledim, eteğe takıldım ve bir heyecan patlamasıyla sinirlerimi dağıttım.

Uzaktaki tarlada kiracı bir çiftçi başını kaldırıp benim ahıra doğru acemice koşuşumu izledi. Ama beni durdurmadı. Zaten dışarıda bağlı olan tanımadığım bir ata doğru koşarken kimse beni durdurmadı.

En iyi deriden eyerlenmiş ve bir direğe bağlanmış olan siyah safkan, malikâneye ait değildi.

"Bayan Benedicta?" Seyis ahırdan çıktı ve bana nazik bir gülümseme sundu. "Bugün ata binmek ister misiniz? Bir kısrak hazırlayayım mı?"

"Vakit yok. Lord Grisdale arabayla mı geldi?"

"Hayır, atla geldi. Şuradaki." Zaten binmekte olduğum atı işaret ederken çilli yüzü buruştu. "Yapmamalısın-"

"İade edeceğim." Sarılı paketimi heybeye tıktırdım. "Derimi yüzecek!"

"Maceralarım sana hiç kırbaç kazandırdı mı?" Bakışlarımı çevredeki ağaçlara dikerek hantal eteklerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

"Hayır, ama Lord Grisdale-"

"Kayışını arkama nişan alacak." Yeşim kolyemi göğsüme yaslanacak şekilde ayarladım. "Dizginleri bana ver."

Onu yaramazlıklarına dahil ettiğimde sık sık yaptığı gibi ayaklarını sürüyerek bir gösteri yaptı. Sonra nefesinin altından bir küfür geçti, kararını verdi. İpi çözdü ve bekleyen elime fırlattı.

"Bu gece kırbaçlandıktan sonra sana biraz erikli kek ısmarlayacağım." Göz kırpışım çilli yanaklarına ikiz pembe lekeler getirdi.

Kalçalarımı ileri atarak Grisdale'in atını dörtmala mahmuzladım.

Birkaç dakika içinde saçlarımdaki tokalar rüzgâra teslim oldu ve buklelerden oluşan karmakarışık bir yeleye dönüştü. Ağaçların hizasına geldiğimde iki parmağımı ağzıma soktum ve tiz bir ıslık çaldım.

Bir gürültü çalılıkları rahatsız etti. Birkaç dakika sonra tazılar ormanlık alandan fırlayıp bana doğru geldiler.

Bacaklarıma pençeler ve gıdılarla tırmanırken kahkahalar atarak atı yavaşlattım. Köpekler zıpladı ve canla başla yaladı, parmaklarımı salya telleriyle kapladı.

Ve çamur.

Her yerdeydi, kombinezonumu karartıyor ve kollarımı çiziyordu. Artık yapabileceğim bir şey yoktu.

"Kesin şunu, sizi alçaklar!" Ellerimi çırparak tazıların dikkatini çektim. "Nerede o? Göster Ben!"

Tıpkı daha önce her zaman olduğu gibi, kuyrukları yukarıda ve ağızları aşağıda, ağaçlara doğru havalandılar.

Burunları onları buluşma noktasına götürür.

Peşine düştüm, takip ederken eğildim ve patikaları kucakladım. Sonunda, tüm kıvrımların ve dönüşlerin izini kaybettim ve bilinmeyen topraklara doğru ilerledim.

Arazi vahşice engebelenildi. Dallar eteklerime yapıştı, dikiş yerlerini yırttı ve basma kumaşta onarılamaz delikler açtı.

Hayatım boyunca pek çok belaya bulaşmış ve hepsinden savaşıp kurtulmayı başarmıştım.

Ama bir soylunun atını çalmak ve annemin değerli elbisesini mahvetmek? Bunun geri dönüşü yoktu.

Bundan.

Belki buna gerek kalmazdı. Belki bu sefer onunla gitmeme izin verirdi.

Kalp atışlarım hızlandı, göğsüm baş döndürücü bir beklentiyle doldu.

Kasabaya asla çok yaklaşmazdı, bu yüzden yolculuk bir sonraki saate uzadığında şaşırmadım.

Tazılar, efendilerine kavuşma heyecanımı paylaşarak çılgınca bir kuzey temposu tutturdular.

Ormanın derinliklerinde, toprak patikalar daralıyor, yeşilliklerle tikanıyor ve keşfedilmemiş vahşi doğanın altında kayboluyordu. Ama sahilden fazla uzaklaşmamıştım. Tuzlu su kokusu ve tuzun keskin tadı ılık havada ağır ağır yayılıyordu ve sörfün tınsı toynak seslerinin üzerinde gürlüyordu.

Birkaç dakika sonra, ağaçlar okyanus mavisi bir manzaraya doğru ayrıldı.

Tazılar kıyıya doğru koşuyor, arkalarından kumları savuruyorlardı. Attan indim ve onu gölgede sabitledim. Sonra ormandan çıkıp kesintisiz güneş ışığının kucağına daldım.

Kumsalın dar hilali yaklaşık altmış adım genişliğinde bir girinti oluşturuyordu. Kuzey tarafında dalgalar köpükler halinde bir uçurumun dibine vuruyordu. Martılar tepede daireler çiziyor ve kayalıklara tünüyordu. Daha uzakta, vuran dalgaların ötesinde, uçsuz bucaksız su dalgaları uzanıyordu.

Gemi yoktu, insan yaşamına dair hiçbir işaret yoktu ama onu hissediyordum. Dalgaların sahile vuruşunda bana seslendi ve Büyük Batı Okyanusu boyunca esen nemli rüzgarda bana sarıldı.

O denizdi. Sert. Tehlikeli. Güvenilir. Ne kadar uzağa giderse gitsin ya da ne kadar uzun süre uzakta kalırsa kalsın, her zaman bana geri dönerdi.

Güneye doğru kıvrılan kıyı şeridini taradım. Tazılar o yönde, bir ağaç çıkıntısının ötesinde gözden kaybolmuştu.

Eteklerimi toplayarak ayak parmaklarımı kuma gömdüm ve peşlerinden gittim. Ama birkaç adım sonra, çevremde bir şey kıpırdandı.

Harekete doğru döndüm ve gözlerimi siper ederek ağaçlara baktım.

Atın yanındaki ormanda gölgeler değişti. Orada, tam benim durduğum yerde biri vardı.

Bir adam sahile adım attığında ciğerlerim sıkıştı. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş kocaman bir adam.

Saçları kızıldı, kulaklarına kadar uzundu ve rüzgâr gibi vahşiydi. İpekten dökümlü bir gömlek, diz hizasında çizmeler ve güneşte parlayan bir kılıç giymişti.

Alçak kıyafetine rağmen, efendi gibi bir duruşu vardı. Duruşu ve amacıyla bana doğru yaklaştı.

Asık suratlı gözlerinin fırtınası altında dizlerim titredi.

"Senin gibi güzel bir genç kız çevresine daha çok dikkat etmeli." Uzun bacaklı adımları aramızdaki mesafeyi yuttu. "Seni neyin beklediğini asla bilemezsin."

Boğazım kapandı, ses çıkaramayacak kadar daralmıştı.

Attan indiğimde çevreyi incelememiş ya da tehditleri araştırmak için duyularımı kullanmamıştım. Heyecandan gardımı düşürmüştüm.

Ağzının kıvrımı alçaldı, yüzü taştan oyulmuştu, derin bronzlaşmış ve kötü şöhretli bir şekilde ele avuca sığmazdı.

Kötü şöhretli Edric Sharp.

Charleston'daki tüm gazetelerde, fermanlarda ve bildirilerde onun görüntüsü yer aldı. Ona korsan dediler ve yakalanması için büyük bir ödül teklif ettiler.

Onunla ilgili anlatılan her şeyi okudum. Bazıları uzun boylu ve kaba olduğunu söylüyordu. Diğerleri yaralı, sakallı olduğunu ve peruke giydiğini iddia ediyordu. Her kelime ve çizilmiş tasvir, onunla hiç karşılaşmamış sanatçıların hayal gücünden yaratılmıştı.

Şahsen daha yakışıklı, daha tehditkârdı. Ama korkmuyordum. Hayran kalmıştım.

Bir kol mesafesinde durakladığında botlarının altındaki kum çtırdadı. Hareket etmedim. Nefes almadım.

Taş gibi çenesinde bir kas sıçradı. Sonra dudaklarına yayıldı, köşeleri seğirdi. İfadesinde bir kırılma olmasını bekledim ve sonunda gözlerinde bir gülümseme belirdiğinde, denizcinin iri göğsüne atladım.

"Baba!" Geniş omuzlarına sarıldım ve tüm gücümle sıktım.

"Ah, Bennett. Seni özledim." Beni kollarının arasına aldı ve kaşınan yanaklarını boynuma gömdü. "Daha dikkatli olmalısın. Herhangi biri sana sinsice yaklaşabilirdi. Sana hiçbir şey öğretemedim mi?"

"Bağışlayın beni. Heyecanımı yenemedim. Bu bir mazeret değil ama baba, sekiz ay oldu. Lütfen bana kızmayın."

"Asla, tatlım. Asla."

Sertleşmiş yüz hatlarını yeniden tanımak için arkama yaslandım. Ellerim çıkık çenesine gitti, parmaklarım kare kenarların etrafında kıvrıldı. Keskin açılar ve güneşten kararmış teniyle yüzü hâlâ gençliğini koruyordu. Ve gülümsemesini.

O bulaşıcı gülümseme genişledi, bilge gözlerinin etrafındaki yeni kırışıklıkları izlerken ve kulağındaki tanıdık altın halkaya dokunurken avuçlarımdaki telli bıyıkları gıdıkladı.

Kolları bana daha sıkı sarıldı, kalın ve kaslıydı ve botları sanki şu anda bile denizin yuvarlanmasına karşı destek alıyormuş gibi altımda genişledi.

Her santimiyle denizci bir düzenbazdı. Rakipsiz bir korsan. Acımasız. Ve zengin, eğer söylentilere inanılırsa.

Onun fetihleri hakkındaki gerçeği biliyordum ve kazandığı ve kaybettiği her ödülü hatırlayabiliyordum. Onun hazinesi herkesin hayal edebileceğinden daha büyüktü.

"Bana açık denizlerden başka hikâyeler mi getirdin?" Yeni yara izleri bulma korkusuyla gömleğinin yakasını çekiştirdim.

"Gerçekten de öyle. Sana anlatacak çok şeyim var, güzel kızım."

Kollarında kıvrınarak ayaklarımı yere doğru indirdim. Ayak parmaklarım kuma değmeden önce, omzunun üzerinden sahilden yaklaşan karanlık bir varlık gördüm.

Adam birdenbire ortaya çıktı ve sessiz adımlarla bize doğru ilerledi. Göğsüne astığı bir tabancayla, yirmi yaşına yaklaşmış bir yüze göre fazla yorgun gözlerle bana baktı.

Tüylerim diken diken oldu ve midem dibe vurdu.

Ama Edric Sharp bana tehlike karşısında titremeyi öğretmemişti. Hayır, bana yumrukla, zekâmla, çakmaklı tüfeğimle, körüklü tüfeğimle ve en sevdiğim kılıcıyla nasıl savaşağımı öğretmişti. Şimdi onu hissedebiliyordum; kabzasının avucumdaki kavrayışını, metalin metale çarparken çıkardığı çınlamayı ve savaştaki güvenilirliğini. Bir kılıç asla yanlış ateşlenmez.

Hiç tereddüt etmeden babamın kuşağındaki palayı kaptım, arkasına geçtim ve sivri ucunu düşmana sapladım. Sonra saldırdım.

Adam durdu, hınzır gözleri beni görünce büyüdü. Yırtık pırtık basma kumaşlar ve vahşi yüz ifademın etrafında uçuşan dağınık saçlarımla ürkütücü olmalıydım.

Telaşı onun aptallığıydı ve ben de bunu kullanarak palaskasının kuşağını yarararak onu

silahlarından arındırdım.

"Geri çekil!" Tekrar savurdum ve gömleğinin kolunda bir delik açtım.

"Lanet olsun, kızım!" Ellerini havaya kaldırdı ve kolundaki yırtığa doğru tısladı. "Ne yapıyorsun?" "Sırada hangi parçanı keseceğime karar veriyorum." Baltayı onun alt bölgelerine doğru sapladım.

Kocaman eli başımın üstüne indi ve kılıcımın darbesini savuştururken beni uzak tuttu. "Bırakın beni, efendim." Onun kırıltısız kavrayışından kurtulmaya çalışarak çırpındım. "Hemen yap yoksa

"Bacaklarının arasındaki donuk, cansız adam."

"Kaptan," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "Kendine zarar vermeden önce şu cehennem doğumlu şişkoyu geri çağırın."

"Bennett, bıçağı indir." Babam kıkırdadı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu benim yeni levazım subayım."

"Ne?" Elimdeki palayı geri çektim ve adamın elinden kurtuldum. "Nasıl? Kirby nerede?"

"Zincirle vurulduğu için bacaklarını kaybetti. Korkarım iç organlarının çoğunu da."

"Oh."

Duman ve kor patlamasını, binlerce kilo kızgın demiri ve parçalanmış uzuvlarla dolu kana bulanmış güverteleri hayal ettiğimde içim sıkıştı. Böylesine bir vahşeti hiç yaşamamıştım ama babamın anlattıklarıyla her korkunç ayrıntıyı yaşamıştım.

Çoğu gün Edric Sharp'ın yenilmez olduğuna inanırdım. Ama bazen, yatak odamdan denize baktığımda, sıradaki korsanın o olacağından korkuyordum.

"Nerede bu köpekler?" Adımlarını hızlandırdı ve tazılar için ısıklık çaldı.

"Demek kaptanın yelkenleri kısaltıp yanaşmasının sebebi sensin?" Yeni levazım subayı silahlarını topladı ve bana yan gözle baktı. "Onu bir gece içki içmek için Nassau'da demir atmaya ikna edemedim ama küçük şeytanını görmek için geminin omurgasının altına iki yüz fersah koyacak."

Nefesimi içime çektim ve daha dik durdum. "Beni tanı mıyorsun." "Hakkında konuştuğu tek şey sensin."

"O zaman dezavantajlı durumdayım çünkü adını bile bilmiyorum."

"Şimdi bir tanışma ister misin?" Dilini şaklattı. "Saldırdığın için hiç pişmanlık duymuyor musun?"

Ben

mi?" "Hayır." Benden uzun boylu olmasına rağmen onunla bakış bakışa karşılaştım. "Sözünü sakınmıyorsun, değil mi?"

Kılıcı omzuma dayadım. "Kıyma işini somut şeylere saklıyorum."

"Aynen öyle. Mesele anlaşıldı." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Adım Charles Vane."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Babam av köpeklerini kovalamak için sahile doğru koştu ve beni yeni levazım subayıyla uygunsuz bir bakışmanın içinde bıraktı.

Kollarımı elbisemin açıkta bıraktığı göğsümün üzerinde kavuşturma dürtüsüne karşı koydum. Charles bakışlarını oraya dikmemişti ama bana bakıyor, çirkin görünüşümü inceliyor ve değerlendiriyordu.

"Bir partiden mi geliyorsun?" Başını eğdi ve bir tutam siyah saç tanımlanmış saçlarından düştü. Dul eşinin zirvesinin *V*'si.

"Hayır." Palayı kuma sapladım ve kabzasına yaslandım. "Buraya gelirken bulabildiğin her çamur birikintisinde yuvarlandın mı?"

"Bir tanesini kaçırdığıma eminim."

Yırtık koluyla elbisemin kirli paçavraları arasında göz gezdirdi. "Güzel giysileri mahvetmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Mükemmel sessizliği can sıkıcı sorularla doldurma alışkanlığınız var mı?"

"Genelde değil." Bıyıklı yüzünü kaşdı. "Benim gördüğüm iyi yetiştirilmiş hanımlara hiç benzemiyorsun..." Boğazını temizledi. "Birlikte zaman geçirdim."

"Umarım öyle değildir." Anlamı karşısında yanaklarım kızardı. "Ben bir fahişe değilim."

Bakışları botlarına kaydı ve ağzının kenarı kalktı. "Tanrı gözünü sana diken adamı korusun."

"Açık konuşun Bay Vane." Yumruklarımı kalçalarımaya sabitledim. "Ne diyorsun sen?"

"Siz Kaptan Sharp'ın kızısiniz."

"Evet, öyle."

Babamın sesindeki hırıltıyla yerimden sıçradım ve onu birkaç adım ötede durmuş Ben.

Tazılar bacaklarının etrafında zıpladı ve parmaklarını ısırdı ama o onlara aldırmadı. Bana doğru sinsice yaklaşarak gözlerimi aradı ve orada gördükleri yüz ifadesini kararttı, bulutlandırdı, yağmur bulutları gibi ağırlaştırdı.

Bu bakışı biliyordum ve kalbimi acıtıyordu. "Sakın söyleme." "Ona bu kadar çok benzemen çok esrarengiz."

"Lütfen, yapma-"

"Bu doğru, genç kız."

İçimi çektim. Gerçek şu ki kontesi hâlâ seviyordu. Bu, okyanus kadar derin ve kontrol edilemez, sonsuz bir aşktı.

Ama ona sahip olamazdı. Onun çocuğunu taşıırken olmazdı. Ona evlilik, zenginlik ve sonsuz bağlılık teklif ettiği on dört yıllık mektuplardan sonra olmazdı.

"Ona hâlâ yazıyor musun?" Parmaklarımı onun nasırlı elinin etrafında kıvırdım.

"Evet." Bakışları Charles'a kaydı ve bana dönmeden önce gözlerini kapattı. "Hiçbir şey değişmedi." "Belki de senin mesajlarını almıyordur?"

"Onları alıyor. Kuryem onları okurken, parçalara ayırırken ve yanıt vermeden parçaları geri verirken bekliyor." Gözlerinde acı parladı. "Sana hâlâ kimliğimi vermedi mi?"

Başımı salladım.

Onun adından hiç bahsetmedi. Bir kere bile. Ne zaman babamın kim olduğunu sorsam, beni

sessizliğiyle cezalandırdı. Ziyaretlerimizden haberi olsaydı... Tanrı'nın kanı, onu idam sehpasına götürür müydü?

Darağacına çekilip asılmak mı? Bilmiyordum ve bunu riske atamazdım.

Bu yüzden kalması için ona hiç yalvarmadım. Onun yerine, her zamanki talebimi dile getirdim. "Beni de yanında götür."

Yüz ifadesi değişti ve elimi bıraktı. "Hayır." "Lütfen? Geri dönemem. Yaptıklarımın sonra olmaz!"

"Dinle, Bennett. Bir at çalmak başka bir şeydir. Zamanla Abigail seni affedecektir. Ama kralın gemilerini yağmalamak tamamen başka bir şey. Benim işimde affetmek yoktur ve deniz bir çocuk için uygun bir yer değildir."

"Ben on dört yaşındayım!"

"Sana ihtiyacı var." Kıvrıkcık bir saç telini yüzüme fırçaladı. "Seni ondan çalmayacağım." "Beni çalmak mı? Benden kurtulmaya çalışıyor."

Ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Ne diyorsun?"

"Bir nişan ayarlıyor. Eğer başarılı olursa, beni İngiltere'de ziyaret edeceksin. Tabii Lord Grisdale'den gizlice kaçabilirsem."

Burun delikleri öfkeli bir nefes alışverişiyle titreşti. "Kim?"

"Krallığın bir markisi. Cebi dolu. Peruğunun altı gri. Yaşlı Lobcock'un atını çaldım ve-"

"Yavaşla." Elleri büküldü ve alnındaki damar patlamaya hazır görünüyordu. "Sen mi dedin *Gri mi?*"

"Tanışmamızı kaçırdığım için bu detayı teyit edemedim. Ama geri kalanı doğru!"

Senden tam on yaş büyük!"

Göz açıp kapayıncaya kadar gözleri insanlığını kaybetti, derinlikleri kötülük ve buzdan oluşan bir uçuruma gömüldü.

Tüm tavrı o soğukluğa büründüğünde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sert omuzlar, sıkılı yumruklar, tavizsiz bir kaş çatma; artık karşımda babam olarak değil, on sekiz toplu bir savaş gemisinin kötü şöhretli kaptanı olarak duruyordu.

Bıçak gibi keskin gözleri arkamdaki ağaç sırasına dikilmişti. "Bu onun atı mı?" "Evet."

"Sen mi çaldın?"

"Acelem vardı."

Charles'a baktı ve bir parça gurur, öfkesinin sınırını yumuşattı. "Zaten korsanlık yapıyor, bu bir

tane. "Ve şeytani derecede yakışıklı haydutlara kılıç saplamak." Charles bana kaşlarını kaldırdı. Ben de kendi kaşımı kaldırdım. "Dikkatli olun Bay Vane. Biri bundan hoşlandığınızı düşünebilir."

"Bir noktaya parmak bastı Charles." Babamın sesi giderek kısıldı. Derin, kemik ürpertici bir tür Sessiz ol. "Kızımın yanında gözlerin sadece süs içindir. Eğer gözlerini onun üzerinde kullanırsan, onları oyar ve martılara yem ederim."

Charles yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı. "Ben gemiye dönüp sizi biraz yalnız bırakayım." "İyi plan. Alacakaranlıkta benim için geri dön."

Rahatsız edici ama tuhaf bir şekilde neşeli levazım subayı, girişin güney tarafına doğru ilerledi. Kayalıkların ötesinde, muhtemelen neşeli teknenin beklediği yerde gözden kaybolduğunda, babama döndüm.

Denize bakıyordu, gözleri çalkantılı bir su yeşiliydi. Çenesinin çizgisi o kadar sertti ki üzerinde bir bıçak bileyebilirdim.

"Kontese kızgınsınız," dedim.

"Haklı olarak öyle." Bir elini kızıl saçlarının kalın tellerinde gezdirdi. "O inatla

hırslı, inatla bağımsız, inatla güzel..." Bir nefes verdi. "Sadece düpedüz inatçı."

"Eğer burada kalırsam, inatçılığı beni İngiltere'ye gönderecek." "Bu konuda endişelenme."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onunla ben ilgilenirim." Ormana doğru ilerledi ve yerden düşmüş bir dal aldı. "Kılıç kullanma becerin üzerinde çalışılması gereken bir şey."

Sopanın ağırlığını test etti ve başka bir tane almak için onu fırlattı.

Düşüncelerim hâlâ kontesle yaptığı planın etrafında dönerken, saldırısına hazırlıklı değildim.

Sopayı bir kılıç gibi kullanarak hamle yaptı ve ayaklarımı altımdan çekti. Sırt üstü yere düştüm ve yuvarlandım, çırpınan uzuvlar, birbirine karışan etekler ve küfürler. Tekrar savurdu, ben de kendimi sopaya doğru savurarak kaçtım.

Kabza elimdeyken, saldırmak için yükseldim. O engelledi. Ben kestim ve sonraki bir saat boyunca onun eğitimi beni çalınan atlardan ve nişanlı evliliklerden uzaklaştırdı.

Ateş turuncusu güneş gökyüzünde kendini gösterirken, kalçalarımın altında ter birikti ve rüzgâr yüzümde bukleler halinde düğümler oluşturdu. Karmakarışık saçlarım birbirine dolanana kadar vahşi saçları gözlerimden uzaklaştırdım.

Babam birden fazla sopa salladı, her biri palanın bıçağıyla kesildi. "Pratik yapıyormuşsun." Bir kırık dal daha düşürdü ve terini sildi.

Kaş.

"Sadece odunla." Botlarının etrafındaki kesilmiş dalları işaret ettim. "Eğer kendi palam olsaydı..."

"Sana en iyi kılıcımı verirdim, genç kız." Burnuma dokundu. "Ama Abigail bunu keşfeder."

"Onunla nasıl başa çıkacaksın?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve gözlerini kaçırdı. "Onun için planladığım şey senin kulakların için uygun değil."

"Anlamıyorum."

"Son ödülümü duymak ister misiniz?"

"Evet!" Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım ve palayı düşürdüm. "Savaş var mıydı?"

"Birçok savaş." Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni ormanın gölgesine götürdü.

Yere inerek beni kucağına aldı ve kralın savaş gemisine, bir Fransız brigantine ve çok sayıda tüccara yaptığı saldırıların yürek hoplatan tüm ayrıntılarını anlattı.

"Sonra, iki ay önce, bir İspanyol hazine filosuyla karşılaştım. Toplamda on iki gemi." Gözleri odağını kaybetti. "Silahlarımız yetersizdi ve böyle tehlikeli bir şeye asla kalkışmazdık ama ufukta ölümcül bir fırtına vardı. Fırtınanın etkisini göstermesi için güvenli sularda bekledik. Sonra harekete geçtik, hırpalanmış gemilere saldırdık ve enkazlarına el koyduk."

"Karşı mı koydular?"

"Fırtına geçti. Geçtiğini sanmıştım ama daha önce hiç görmediğim bir dalgalanma onu takip etti. Gemimi kaybettim." Nefesim kesilince çenemi sıktı ve gülümsedi. "O gece yeni bir gemi ele geçirdim."

"Yaptın mı?"

"Evet. Bir İspanyol kalyonu. Dalgadaki diğerleri gibi ne kırılmış ne de batmıştı." Yüz ifadesi hürmetle parlıyordu. "Ateş püskürüyor ve fırtınaya gülüyordu."

Hayatta kalan mürettebatını nasıl bir araya getirdiğini ve kendi gemisi kral gelgiti tarafından yutulurken bile elli topluk kalyona nasıl bindiğini anlattı.

Bir gün böyle bir bilgiye ihtiyaç duyabileceğimi ve onun yarısı kadar bilge, cesur bir kaptan olabileceğimi umarak, pusuya düşürülüşünün ayrıntılarını hafızama kaydettim.

"Ona ne isim verdin?" Ben sordum.

"*Jade*." Bakışlarını kolyeme indirdi. "Çok güzel bir kız. Onu gördüğümde, onu almam gerektiğini biliyordum. *Senin için*."

"Benim için mi?"

"O *Senin*, Bennett. Sen karar verecek yaşa gelene kadar ona ben bakacağım."

"Oh, Baba!" Kalbim göğsümden fırladı ve vahşi bir sevinçle yükseldi. "Karar verecek bir şey yok. *Senin* gibi bir korsan olmak istiyorum."

"Ne istediğini bilmek için çok gençsin."

"Yeterince büyüğüm."

"Ama babanın kucağına oturmak için çok yaşlı değilsin, değil mi?"

"Aynen öyle." Kollarımı omuzlarına doladım ve sert göğsüne gömüldüm. "Bir gün İngiltere'ye kendi başına seyahat etmek ve annenin izinden gitmek isteyebilirsin. *rüya*." Kıkırdadı. "Tanrı biliyor *ya*, sen *beau monde*'dan bir yemek yapardın."

"Hayır, teşekkür ederim. *Sizi* takip etmek istiyorum."

"Onur duydum genç kız ve eğer denizi seçersen, bir gemin var. Ama korkarım ki bu yolun sonu boynunun darağacında bükülmesiyle bitebilir."

Nefesim kesildi ve dilimin altında metalik bir tat yükseldi. "Boynun ne olacak? Savaşta esir düşebilir *ya da* ölebilirsin. Seni kaybedemem."

Bakışları benimkilere gömüldü. "Çocuğunun gözlerinde böyle büyük yetişkin endişeleri." Başparmağını elmacık kemiğimden geçirdi. "Ben dikkatliyim. Bu yüzden istediğim kadar sık ziyaret edemiyorum."

Bana ilk ne zaman geldiğini hatırlamıyordum ama onu tanımadığım bir gün bile yoktu. O her zaman hayatımın bir parçasıydı. Değer verdiğim ve koruduğum kendi sırrım.

Ben daha gençken daha sık ziyaret eder ve daha uzun süre kalırdı. Bazen aylarca. Ama ünü arttıkça, riskler de arttı. Artık her yıl onunla birkaç saat geçirebildiğim için şanslıyım.

"*Senin için* bir şeyim var." Ayağa fırladım, atın eyerinden keten sarılı paketi aldım ve ona uzattım.

Bezi açıp hediyeği çıkarırken göğsümün altında gergin bir enerji uçuşuyordu. "Yerliler bunları ayaklarına giyer." Yanına çömelerek geyik derisinden yapılmış örtülerin izini sürdüm.

"Kadınlar deriyi böyle yumuşak hissettirmek için kazıyor ve tütsülüyor."

Ayakkabılar parmak ucunda toplanmış ve her iki tarafta yükseltilmiş bir kapakla üstte ve arkada dikilmiştir. Rengârenk boyanmış kirpi tüyleri ve beyaz cam boncuklar katlanmış kenarları sanatsal tasarımlarla süslüyordu. "Enfes." Çizmelerini çıkardı ve ayakkabıları çıplak ayaklarına geçirdi. "Rahat bir

uygun. Onları her gece giyeceğim ve seni düşüneceğim."

Kalbim öyle bir çarptı ki boğazımda hissettim.

"Böyle düşünceli bir hediyeği nasıl aldın?" Beni tekrar kucağına oturttu ve başımı okşadı. Saç.

"Onları hizmetçiler yapıyor. Aşçı hizmetçi bana karşı hep naziktir ve onları bir makarayla takas etti.

kurdele. Tedbirli

davrandım." "İyi iş

çıkardın."

Kucağının sıcaklığına sarıldım, son derece memnun ve mutlu bir şekilde. Onu çok derinden ve tamamen seviyordum. Annemin yapamayacağı kadar mantığa aykırıydı.

"Yıllardır ödülleriimi güvenli bir yere saklıyordum." Alnımdan öptü. "Sana, çocuklarına ve torunlarına yetecek kadar zenginlik."

"Bu umurumda değil."

"Alacaksın. Bunu almanı istiyorum." Kemerindeki zincirde asılı olan pusulayı çıkardı. "Bu bir harita. Hazır olduğunda onu takip edecek ve hakkın olanı alacaksın."

"Bir harita mı?" Altın muhafazayı avuçladım ve içindeki yön bulma iğnesini ortaya çıkarmak için kapağı kaldırdım. "Ben bir harita göremiyorum."

"Eğer kilidi nasıl açacağınızı biliyorsanız oradadır."

Elimde evirip çevirdim, cilalı yüzeyini ovaladım. "Anahtar var mı?"

"Sende zaten var. Kuzeyden başla ve bitir. Hazır olduğunuzda ne yapacağınızı bileceksiniz."

"Bilmeceleri nasıl çözeceğimi bilmiyorum." Ona geri uzattım. "Beni şimdi oraya götürebilirsin. Kontesi kaçır. Onu seviyorsun. Gerçek bir aile oluruz ve senin hazinenle yaşarız."

"Bir çocuk masalı. Hayat o kadar basit değil." "Olabilir."

"Bizim için değil." Pusulanın zincirini elbisemin kuşağının etrafından geçirerek aleti belime sabitledi. "Abigail İngiliz toplumundan sürgün edildiğinde, bu onun içinde bir şeyleri yok etti. O ve ben farklı dünyaların insanlarıyız. Onun bir suçluyla yaşadığını, sürekli kaçtığını ve yakalanma korkusu içinde olduğunu hayal edin. Bu onun hayatını emerdi." Dudaklarını ıslattı. "Eğer yapabilseydim, denizden vazgeçer ve toplum içinde onun yanında yer alırdım. Ama ben ne bir soyluyum ne de yasalara uyan bir adamım. Bu yol asla bir seçenek değildi."

"Ama bir zamanlar seninleydi."

"Gizlice." Homurdandı. "Gençken ve aşktan gözleri kör olmuşken."

Aşk gözüümü kör etti.

Bu ses her yerimi ısıttı ve omzuna yaslanarak gülümsedim. "Eğer evlenirsem, senin cesaretine ve ruhuna sahip bir adam olacak. Beni her şeyden çok seven bir adam. Sadece beni. Ve hayata ve denizin ötesine olan aşkımız gözlerimizi kör edecek."

"Daha azını kabul etme, Bennett." Parmak eklemiyle çenemi kaldırdı. "Bana söz ver." "Söz veriyorum."

Gözleri onaylayarak parlıyordu, sesi derin bir şefkat kuyusuydu. "İşte benim kızım."

Birkaç adım ötede tazılar gölgede uzanıyordu. Martılar tepelerinde gıkıyor ve akşamüstü güneşi beyaz tepeli dalgaların üzerinde parlıyordu.

Yakında ayrılacaktı ve yaklaşan yokluğu gözlerimin arkasında yakıcı bir sızı oluşturdu. İstirap içimde akıyordu, o kadar içsel, o kadar derindi ki, yüzeye çıkmadan önce kendini gömdü.

Bir ömür boyu süren vedalardan sonra, nasıl başa çıkacağımı öğrenmişim. Acıyı bastırmayı. Ağlamak acıyı asla dindirmedi.

"Bana onunla ilgili başka bir hikâye anlat." Yanağımı göğsüne yaslayıp deri ve tuz kokusunun tadını çıkarıyorum. "Tanıştığınız gün gibi."

"Bunu birçok kez duydun." "Daha çok duymak istiyorum."

"Pekâlâ." Sırtında bir ağaç ve kollarıyla beni sıkıca tutarak yayıldı. "Onu fırçaladığım gemi güvertesinden gördüm. O gün güneş çok parlaktı, gökyüzünde yüksekte ve sıcaktan ağırdı. Ama onun ışıltısına değmiyordu. Rıhtımda duruyordu, fildişi ipeği içinde parlıyordu, o kadar güzel ve çekiciydi ki bacaklarımı hissedemiyordum."

Bana soylu genç kıza nasıl yaklaştığını, onu refakatçisinden nasıl uzaklaştırdığını ve Leydi Abigail Leighton'a nasıl umutsuzca aşık olduğunu anlatırken her kelimeyi yuttum.

Fakir bir İrlandalı denizci ve güzel bir İngiliz kontes. En sevdiğim peri masalıydı.

Hikâyeyi her zaman ilk öpüşmelerinde bitirirdi ama bu sefer sesi farklıydı. Daha sertti. Daha

kararlı. "Kaçmasına izin veremezdim."

"Yapamadın mı?" Arkama yaslandım ve onun sert yüz ifadesini inceledim.

"Hayatına devam etmek için on dört yılı vardı ama etmedi." Beni kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı. Sesini çıkarmadı ama gözlerinde bir soru titreşiyordu.

"Hayır, o mutlu değil." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Onun ihtiyacı olan ben değilim baba. İhtiyacı olan

sen."

"Evet." Geyik derisinden ayakkabılarıyla ağaçların arasında ilerledi, her adımda daha da hızlandı.

kararlı. "Malikâneye dönmeni istiyorum." Bakışları, ufkun alacakaranlığın yaklaşmasıyla karardığı denize döndü. "Bu gece senin için geleceğim. İkiniz için de."

Heyecan ve kafa karışıklığı içimde birbirine karıştı. "Bir suçluyla yaşamamanın onun hayatını emeğini sanıyordum?"

"Yaşıyor mu? Gülümsüyor mu? Ona yeniden hayat vereceğim!" Dişlerini gösterdi. "Tanrı ve şeytan adına, vücudumdaki son ziftli nefesi onu mutlu etmek için harcayacağım."

Göğsümde aşırı güçlü bir umut duygusu kabardı. "Sana inanıyorum."

"Seni seviyorum." Beni kendine doğru çekti ve ağzını başımın tepesine indirdi. "Bir ömür boyu suç işledim ve bedelini ağır ödedim. On dört yıl kızlarımdan yoksun kaldım. Bundan daha büyük bir ceza olamaz."

"Bu gece mi bitiyor?"

Kurt gibi sırtarak beni serbest bıraktı. "Evet, o-

" Arkamda derin, tehditkâr bir hırıltı patlak verdi.

Tazılara doğru döndüm ve onları ayakta, burunları kıyıya dönük ve tüyleri diken diken olmuş halde buldum. Babam hareketsiz kaldı, eli koluma sıkıca kenetlenmişti.

Köpekler hırlamaya başladı ve kumsalın güney ucuna doğru havalandılar. Havlamalarının şiddeti arttıkça ağaçların etrafından koşarak gözden kayboldular.

Kafa derim karıncalandı. Hiç bu kadar vahşi sesler duymamıştım. "Bay Vane döndü mü?"

"Bu Charles değil." Beni ata doğru çekti ve eyerin üzerine kaldırdı, sesi alçak ve acildi.

"Derhal eve dön."

"Baba, ne oldu?"

Dizginleri çözdü ve kemerinden kılıflı bir hançer çıkardı. "Ne olursa olsun, devam et."

Bileğimi kavrayarak kını elbisemin koluna soktu ve kolumun üst kısmındaki kumaşın altına gizledi.

"Sakin geri dönme."

Uzaktan gelen havlamalar vahşi, tiz ve ürkütücü bir hal aldı. Karnım düğümlendi ve ciğerlerim kalışlarımın mengenesi altında yeterince hava alamadı.

"Git!" Bir eliyle atın boğruüne vurarak beni ormana doğru gönderdi.

Dizginleri kavradım ve omzumun üzerinden bakmak için dönmeden önce dengemi ayarladım. O gitmişti.

Ellerim titredi ve kaburgalarımın altına ateşli bir sızı saplandı. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ve atı kontrol etmeye odaklandım.

Ta ki ürkütücü, acı dolu çığlıklar havayı kirletene kadar. Ölmekte olan bir köpeğin çığlıkları.

İkinci bir acı dolu feryat ormanda yankılanırken kalbim durdu ve ardından iniltiye

dönüştü. Sonra sessizlik.

Tazılar. Merhamet Tanrım, onlara ne oldu? Babama ne olacaktı?

Panik dalgası kaslarımı dondurdu ve eklemlerimi kilitledi. Sadece nabzım çılgınca atarken

Devrilmiş ağaçları atlatarak ve tüm dünyamla arama daha fazla mesafe koyarak ilerledim.

Onu bırakamazdım.

Ne olursa olsun, devam edin.

Ona çok güveniyordum ve hiç itaatsizlik etmemiştim. *Asla.*

Çenem sıkıştı. Bir keresinde bana içgüdülerime güvenmemi söylemişti ve şu anda içgüdülerim bana geri dönmem için bağıırıyordu.

Dizginleri çektim ve vahşi bir ulumayla atı döndürdüm.

Kaç dakika geçmişti? Kaç kilometre? Çok fazlaydı ve dörtlale babamın yanına dönerken her birini nefes nefese acı çekerek yaşadım.

Sahile yaklaşırken yavaşça yaklaştım. Çırpınan dalgaların sesi kulaklarıma ulaştı ve beraberinde seslerin gürültüsünü getirdi. Sert, emredici sesler.

Düzinelerce.

Atı yaklaştırıp sessizce çalılarının arasından geçerken ve ağaçların arasından gözlerimi kısıarak bakarken kalbim histeriye doğru hızla çarpıyordu.

Deniz görüldüğünde, bir elimi ağzıma kapattım.

Kırmızı ceketliler.

Kararmaya başlayan gökyüzüne karşı bembeyaz parlayan, kendilerine özgü alay kıyafetleriyle kıyıya üşüştiler. Tüfeklerle silahlanmışlardı, bazıları atlara binmişti. Diğerleri ise yaya olarak babamı yumrukları, silahları ve sayıca üstünlükleriyle geçtiler.

Sayılamayacak kadar çoktu ve savaşıarak ve kan tükürerek yere düştü.

Yapışkan mide bulantısı karnımı doldurdu, korku ve çaresizlikle pıhtılaştı. Ciğerlerim nefesimin hırıltısını bastırmak için ağrıyor, el ve ayak parmaklarım kontrolsüzce titriyordu. Geri kalan kısmımın neden hareket etmeyi reddettiğini anlayamıyordum. Felç olmuşum.

Vücudu darbeleri altında gevşediğinde, kollarından tutup onu bekleyen bir arabaya doğru çektiler. Baş omuzlarının arasında sallanıyordu. Ayaklarındaki geyik derisi örtüler kumda sürükleniyordu ve içimde bir şeyler kırıldı.

Çizmeleri ağaçların hemen ötesindeydi ve birkaç adım ötede de bıçağı keskin, ölümcül ve *çağır*an palası duruyordu.

Kafamda kurtarma ve kan dökme hayalleriyle atı babamın silahına doğru sürdüm.

Ta ki arkamda bir dal kırılana kadar.

"Benedicta." Tanıdık erkeksi ses damarlarımda bir ürperti yarattı.

Hayır, hayır, hayır! Tanrı beni ve şeytanı da lanetlesin!

Kralın askerlerine saldırmayı planlarken çalıntı bir bineğe binip burada bulunmamı nasıl açıklayacaktım? Babamla birlikte tutuklanırdım, onu kurtaramazdım.

Yutkundum, nefesimi tuttum ve yüz hatlarımı Edric Sharp'la hiçbir ilişkisi ya da bağı olmayan iyi yetiğmiğ bir genç kızınki gibi düzelttim.

Sonra eyerde döndüm ve Grisdale Markisi'nin sıçan gibi gözleriyle karşılaştım.

RUIN DENİZİ için övgüler:

"Sea of Ruin tam da karanlık romantizmde SEVDİĞİM şey. Romantik bir tablo çizen zarif bir üslup, saldırganlığı baştan çıkarıcı hale getiren bayıltıcı anti-kahramanlar ve dengeli bir olay örgüsü.

acımasız ve nefes kesici. Bunu iyi araştırılmış tarih ve korsanlarla birleştirince... evet, benden beş adet sekiz altın yıldız. BAYILDIM!" ~ *Pepper Winters, New York Times oksatan yazarı*

"Pam Godwin, Sea of Ruin'in acımasız güzelliği ile kalbimi ve ruhumu tüketti. Sadece zgn kelime dağarcığı ve tarihi referanslar değil, bu eşsiz hikâyenin ve başka hiçbir şeye benzemeyen karakterlerin katıksız mucizesi de beni büyüledi. Harabe Denizi beş yıldızın çok ötesinde destansı bir roman. Sonsuza dek ryalarımnda ve kbuslarımnda kalacak olan bu hikyeye tüm altınları veriyorum." ~ *Aleatha Romig, New York Times oksatan yazarı*

"Pam şimdiye kadar okuduğum en usta yazarlardan biri. Ustaca işlenmiş, mükemmel bir şekilde kaleme alınmiş... Harabe Denizi sizi nefessiz bırakacak. Bennett, Priest ve Ashley benim yeni takıntım ve bu kitap 2020 favori listemin en üstünde yer alıyor! OKUYUN. BU. KİTAP!" ~ *Jewel E. Ann, USA Today & Wall Street Journal oksatan yazarı*

SEA OF RUIN'i okumaya devam etmek için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Other Books

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözsüzdür İkisi](#)
[Yalandır Üçü](#)
[Savaştır](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ GÜNAH İZLERİ

[Düğümlü #1-](#)
[Serbest Tokalı #2](#)
[Çubuklu #3](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTİ KAHRAMANLAR DELIVER SERİSİ

[Teslim Et \(#1\)-](#)
ÜCRETSİZ [Yok](#)
[Et \(#2\) Reddet \(#3\)](#)
[Harap Et \(#4\) Al](#)
[\(#5\) Manipüle Et](#)
[\(#6\) Kelepçeyi Çöz](#)
[\(#7\)](#)
Dominate (#8)
Complicate (#9)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM EVE'İN TRİLOGİSİ

Havva'nın Kalbi-
ÜCRETSİZ
[Havva'nın Ölümü #1](#)
[Havva'nın Kanı #2](#)
[Havva'nın Şafağı #3](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ

[Karanlık Notalar](#)

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM

[Yanığın Altında](#)

ROMANTİK GERİLİM

[Kirli Bağlar](#)

EROTİK ROMANS

[Tesvik](#)

KARANLIK TARİHİ KORSAN ROMANTİZMİ

[Harabe Denizi](#)

About the Author

New York Times ve USA Today Çoksatan yazarı Pam Godwin, kocası, iki çocuğu ve ağzı bozuk bir papağanıyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Kaçtığında beş kıtada on dört ülke gezmiş, üç üniversiteye gitmiş ve en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiştir.

Java, tütün ve karanlık aşk romanları en sevdiği düşkünlükleridir ve uyumaktan, et yemekten ve göz kırpan bebeklerden nefret etmesinden daha sağlıklı olarak kabul edilebilir.

E-POSTA: pamgodwinauthor@gmail.com

[Web sitesi](#) - [Bookbub](#) - [Goodreads](#)
[Facebook](#) - [Twitter](#)
[Pinterest](#) - [Instagram](#) - [Books2Read](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.